

Socialistisk Arbejderavis

- kampagneavis mod ulighed og racisme

[Nummer 352 1. maj, 2016] [Støttepris 20 kr. Pris 10 kr.]

WWW.SOCIALISTER.DK

Foto: Mette Kramer Kristensen

VELFÆRD
IKKE KAMPFLY
FLYGTNINGELY
- IKKE SKATTELY

VÆLT LØKKE

Ja til Tryghed

NEJ TIL MILLIARDBESPARELSER

Demo
12. maj
kl. 17.00
i hele
landet

OVERKLASSEN ER NÅET FREM TIL ET SVAR PÅ SKATTELY-SKANDALEN:

Ydmyghed har aldrig været den skatte-svindlende overklasses største styrke

Dansk Industri lægger op til nyt "reform"-blodbad: Afskaffelse af topskat, forringelse af førtidspension, hurtigere hævelse af pensionsalder og flere sanktioner over for arbejdsløse.

Ellers vil der angiveligt ikke være råd til velfærd, altså det der er tilbage af den.

Men vi ved godt, hvor pengene til velfærd kan findes.

Nemlig bl.a. hos Dansk Industris medlemmer og det øvrige erhvervsliv, hvor næsten 2/3 af virksomhederne i

Danmark slet ikke betaler skat. Det er en voldsom stigning fra 40 pct. i 1998.

Desuden er selskabsskatten siden 1989 mere end halveret fra 50 pct. til 24,5 pct. i dag.

Pelle Dragsteds ØD-eventyr

Enhedslistens finansordfører Pelle Dragsted forsøgte i slipstrømmen af Anker Jørgensens død at genoplive den selvdøde krikke fra LO- og S-toppen i 1970'erne: ØD, også kaldet Økonomisk Demokrati.

Det fik denne avis' redaktør til at skrive et indlæg til Modkraft, hvor han gennemgik, hvad venstrefløjen dengang mente om ØD: At det var tvangsopsparring fra arbejderklassen, uden indflydelse og til gavn for kapitalistklassen.

Læs hele indlægget her: socialister.dk/1/od

Nazi-gruppe lukker efter fiaskostart

Den danske afdeling af den nazistiske selvtægtsgruppe Soldiers of Odin, der selv hævder at ville skabe tryghed i nattelivet, er lukket igen efter mindre end en måned.

Af Lars Henrik Carlskov

Dens talsperson blev bl.a. afsløret af Radio24syv som medlem af Hells Angels-støttegruppen Viking Defence League og voldsdømt. Radiostationen påviste også, at Soldiers of Odin-Danmark var underlagt den finske moderorganisation, hvis leder er erklæret nazist og dømt for racistisk vold.

I Norge undersøgte mediet NRK 20 ledende medlemmer. 14 af disse havde i alt 45 domme og over halvdelen var for grov kriminalitet som vold, tyveri, røveri og narkohandel. Desuden har gruppens tidligere norske talsperson også været talsperson for den højreekstreme organisation Norwegian Defence League.

I Danmark førte afsløringerne til intern splid, og at gruppen i april officielt lukkede. I stedet har nogle medlemmer dog oprettet en ny gruppe ved navn "Nattevægterne", som der fortsat bør holdes et vågent øje med.

Græsrodder mod Nestlé: "Vores vand!"

En gruppe borgere i Cascade Locks, Oregon, har dannet græsrodsorganisationen Local Water Alliance, der kæmper imod privatisering af det lokale kildevand.

Gruppen kræver en folkeafstemning om den multinationale fødevareregigant Nestlés privatisering og salg af en begrænset ressource, som altid har været alles og ingens.

"Vand er det nye guld," lyder det fra gruppen. "Det er den mest dyrebare naturressource på kloden, og der begås vandtyveri overalt i verden."

"De påstår, at kilderne ikke vil tørre ud, men de vil tappe, indtil der ikke er mere at tappe, og så fortsætter jagten et nyt sted."

Det handler ikke bare om miljøbeskyttelse og plasticflasker, men også om lokalsamfundets økonomiske overlevelse. Privatisering og rovdrift på vandet vil ramme landbruget hårdt.

En talskvinde for det oprindelige indianske folk fortæller, at de er gået ind i kampen, da Nestlés planer udgør en trussel mod deres økonomi og deres kulturelle og spirituelle rettigheder.

Drømmeknuseren Christiansborg

Folketingsmedlem Pernille Schnoors afskedssalut i Politiken 24. april til Socialdemokraterne efter sit skifte til Alternativet.

Af Lars Henrik Carlskov

"Socialdemokraterne kan tale længe om at tage ansvar som noget beundringsværdigt i sig selv. Men sandt er det, at man kan tage ansvar for mange ting ... Da Socialdemokraterne f.eks. tog ansvar for at sænke selskabsskatten og øge topskattegrænsen, var det ikke beundring, jeg følte. Det var det heller ikke, da mit tidligere parti forringede kontanthjælpen, da partiet undlod at redde de 60.000 dagpengemodtagere, der faldt ud i bunden, da det afhændede Dong til Goldman Sachs, eller da det ikke fandt redskaberne frem til at løse den stigende ulighed."

Iflg. Schnoor "regerer prioriteringen af neoliberalismens konkurrencestat" i Socialdemokraternes top.

De er "gået på knæ for Dansk Folkepartis asyl- og integrationspolitik", mens "Christiansborg er blevet en drømmeknuser, der langsomt, men sikkert kværner håbefulde politiske visioner om forandring ud af de fleste og erstatter dem med snævre magtdrømme."

Det mener vi

Vi har brug for et andet system

Kontrasten er enorm: På den ene side en lille stinkende rig elite med hundredvis af milliarder i skattely. På den anden side de mange, der får deres liv, velfærd og fremtid smadret af nedskæringer og kontrol.

Panama-papirerne (se s. 4) har afsløret noget, som de fleste nok vidste i forvejen, men måske har haft svært ved at sætte en præcis finger på – nemlig at de rige stjæler fra os med arme og ben og har gjort det i årtier.

Der er råd

Det er ikke uden grund, at Panama-afsløringerne ikke trækker megaoverskifter igen og igen i de borgerlige medier.

Afsløringerne undergraver nemlig hele fundamentet for den dagsorden, de fleste medier og de fleste politikere er enige om, og som de gentager igen og igen: At arbejderklassen og de fattige skal betale for krisen – og at der ikke er råd til både flygtninge og velfærd.

For de viser jo, at der er masser af råd. Ikke kun til flere og bedre børnehaver, skoler og hospitaler.

Og ikke kun til flygtninge eller til boliger til hjemløse. Pengene i skattely verden over kunne afskaffe sult i Afrika og fattigdom i resten af verden.

Vanvittigt system

Hvorfor har vi så vanvittigt et system, hvor 65 personer ejer lige så meget som halvdelen af klodens befolkning?

Hvorfor har vi så vanvittigt et system, hvor klimatruslen er akut – mens de fleste politikere tilsyneladende er ligeglade? Osv. Osv.

Profit-system

Grunden er, at der er nogen, der har gavn af systemet. Det er et profitsystem, hvor en lille elite af kapitalister slås indbyrdes om det, vi andre producerer.

De gør det ikke (kun), fordi de er onde. De gør det, fordi systemet er sådan, at hvis ikke de pisker deres ansatte mere og mere, så kan de ikke klare sig i konkurrencen med dem, der pisker hårdere.

Hvis de tænker på miljøet eller betaler deres skat, så er de bagud i konkurrencen mod dem, der ikke gør. Sådan er systemet indrettet. Og sådan ønsker de fleste politikere, at det skal være.

Og så længe kapitalisterne har magten over produktionen, økonomien og statsapparatet, så længe vil dette vanvid fortsætte.

Arbejderklassen

Det store flertal af befolkningen tilhører en anden klasse: Arbejderklassen. Det er os, der producerer alt.

Men det er også os, der betaler, hver gang deres system er i krise. Vi har ingen gavn af, at det fortsætter. (Læs mere side 7-10.)

Hvis vi ville, kunne vi tage magten fra dem, der i dag lever højt på det nuværende system.

Vinde flertallet

At overbevise flertallet af vore kolleger og medstuderende om, at vi skal tage magten, kræver to ting:

Den ene er at overbevise folk om, at det nuværende system skal og kan ændres. Mange kan overbevises om, at systemet er vanvittigt. Men kun få om at systemet kan ændres – eller helt skiftes ud.

Så det andet er, at vi er nødt til at trække folk med ind i konkrete kampe, hvor folk oplever, at de ikke er alene. At de faktisk har en magt, når de går sammen med kolleger og medstuderende.

12. maj

Når folk oplever deres kollektive magt, er det langt nemmere at overbevise dem om, at systemet kan skiftes ud.

Derfor er demonstrationerne 12. maj mere end blot en kamp for velfærd. Det er det også.

Men det kan også blive det første skridt i at opbygge en styrke i arbejderklassen og blandt unge, som starter med at sætte en stopper for elitens angreb – og fortsætter med, at vi går til angreb på deres privilegier. Og det kan blive det første skridt til at afskaffe kapitalismen.

Bliv organiseret socialist

Vores modstandere er meget velorganiserede. Så hvis vi skal slå krisepolitik og racisme tilbage, er vi også nødt til at organisere os.

Vi skal organisere os fagligt sammen med vores kolleger eller vores medstuderende. Og vi skal organisere bevægelser mod racisme, klimatruslen og krig.

Men det er også nødvendigt at flere socialister organiserer sig politisk.

Socialisme

Internationale Socialister/ISU står for, at vi vil have mest mulig modstand mod magthaverne og deres politik. Og vi står for, at vi vil afskaffe kapitalismen. Det er ikke et system for mennesker.

Vi vil et socialistisk samfund,

hvor det store flertal demokratisk bestemmer over produktion, økonomi, arbejdsforhold osv.

Det kræver, at vi bygger en venstrefløj, der kan vinde det argument blandt kolleger og medstuderende.

Size matters

Små organisationer kan ikke vinde argumenter over for hundredtusinder. (Men små organisationer kan mere, end enkeltpersoner.)

Derfor har IS/U først og fremmest fokus på at blive flere. Vi går på gaden med Socialistisk Arbejderavis og diskuterer med folk. Og vi sælger avisen på skoler og arbejdspladser.

Når man diskuterer med andre, finder man ud af, at man selv

har behov for at vide mere – om tidligere revolutioner og oprør, om hvordan systemet fungerer og 100 andre ting.

Derfor mødes vi hver eller hver anden uge og forsøger at dygtiggøre hinanden.

Vi deltager også i mange af de protester, der foregår, eller tager selv initiativer.

Har du lyst til at vide mere, så kontakt os. Vil du være med, så meld dig ind eller kom til vore møder.

Du har brug for os, hvis du vil lave verden om – og vi har brug for dig.

Kontakt os på mail: isu@socialister.dk – eller tlf. 3535 7603 – eller se mere på socialister.dk

Venstredrejning hos britiske studerende

I Storbritannien gik højrefløjspressen i april bersærk, da britiske studerende valgte den første sorte kvinde og første muslim, Malia Bouattia, til leder af deres studenterorganisation NUS.

Hun blev beskyldt for antisemitisme og for at støtte ISIS – hvilket dækkede over, at hun havde kritiseret zionisme og islamofobi.

Malia Bouattia siger selv:

“Jeg kender kun alt for godt til de skader, racisme og forfølgelse forvolder. Jeg mødte det hver dag. Og jeg vil fortsætte med at bekæmpe det i alle sine former, uanset hvem der udsættes for angreb, om det er antisemitisme, islamofobi, xenofobi eller en hvilken som helst anden reaktionær idé.”

Fremtrædende egyptisk aktivist fængslet

Haitham Mohamedain fra det egyptiske parti Revolutionære Socialister er blevet fængslet forud for de planlagte protester i landet 25. april.

Folk protesterer over al-Sisis vestligt-støttede militærdiktators salg af to øer til Saudi-Arabien. Demonstrationerne mod salget er et led i de seneste måneders opblussende folkelige protester mod regimet.

Mohamedain er fængslet på anklager om medlemskab af Det Muslimske Broderskab, for

forsøg på at styrte regimet og for at opfordre til demonstrationer.

Egypt Solidarity Initiative (www.egyptsolidarityinitiative.org) koordinerer indsamlingen af underskrifter mod fængslingen og samarbejder med aktivister fra fagforeninger og andre grupper om at skabe opmærksomhed om sagen.

Klik ind på deres hjemmeside, skriv under og spred ordet.

Se mere om protesterne 25. april på socialister.dk/avis

Panama-papirer

Skattesnyd er en del af det kapitalistiske system

Afsløring af omfattende og systematisk skattesvindel blandt de rigeste og mægtigste har medført forargelse verden over fra politikere, som nu vil "gøre noget".

Af Charlie Lywood, foto: Mette Kramer Kristensen

Men det er de selvsamme politikere, som har skabt et system, hvor disse svindelnumre er mulige. Og hvor hæderkronede banker verden over medvirker til det. Og det er helt bevidst.

Som den amerikanske finansanalytiker Howard Silverblatt siger: "Enhver dollar, som er sparet på skat, er en dollar mindre, du behøver at tjene ved salg. Der er rigtig penge."

Med Nordea-bossen, svenskeren Björn Wahlroos' ord: "Cirka 80 % af folk er idioter... finanssektoren er en tunnel, der tager penge fra idioter til folk, der er bedre med penge."

45 pct. af den globale produktion

Gennem denne "tunnel" er formuer til de rige taget fra alle os andre. Omfanget er næsten ikke til at fatte. De skjulte formuer i alle skattely er ca. 45 pct af den globale produktions værdi. Eller 35.000 kr. pr. person i verden.

I 2014 afslørede efterforskningen af LuxLeaks-sagen, at multinationale selskaber stort set ikke betaler skat i Europa, fordi de benytter sig af datterselskaber i Luxembourg.

Tunnelen betjenes og vogtes af banksektoren – fra Deutsche Bank til HBSC (Storbritannien) til Nordea i Norden. Bagved "tunnel-vogterne" er stater og politikere, som åbenlyst tillader det. Først og fremmest gennem deres egne skattely.

Panama er kun nr. 15 over lande,

som driver skattely. Schweiz topper, men Storbritannien og USA kommer lige bagefter som nummer 2 og 3. Og alle disse transaktioner og smuthuller holdes hemmelige for offentligheden. Kun ved whistle-blowing kommer det til vores kendskab.

Ræs mod bunden

Men også gennem deres indbyrdes konkurrence om at tilbyde de laveste skatteprocenter. Irland har kun 12 pct. i selskabsskat, mens Storbritannien har annonceret, at man vil sænke den til 17 pct.

I 1950'erne betalte selskaber en effektiv skatteprocent på ca. 45 pct. af profitterne i G7 landene. I dag er den effektive skatteprocent under 25 %, og faldende. Til sammenligning betaler arbejderklassen i de samme lande omtrent det samme i skat, som de altid har gjort – ca. 35 pct. i effektiv skat af indkomsten.

Ud over grådighed er der en rigtig god grund til at skattesystemet favoriserer selskaberne og de rige: At tvinge skattebyrden ned har en udlignings-effekt på grund af faldende profitrater i de store økonomier. Trenden er klar. Selskaber beskattes mindre for at bevare deres profitabilitet.

45 milliarder i skjul

I Danmark kan vi se præcis de samme tendenser. Regeringens politik (og den tidligere) bygger på, at rige mennesker og selskaber skal betale mindre så Danmark bliver mere attraktivt at investere i.

380 danskere havde 45 milliarder kroner skjult i Luxembourg i 2014. Samtidig slækkedes kontrollen i SKAT.

Resultatet er, at mindst 9 milliarder kroner er forsvundet. Disse tal sætter tallet om 6,4 milliarder kroner til

flygtninge over de næste 4 år i relief.

Korruption – en del af systemet

Offshore-skattetænkning er optrappet siden crashet i finansverden og den underliggende økonomiske verdenskrise, der startede i 2007-8.

Storbanker og multinationale selskaber gik sammen om at reorganisere og gøre offshore sektoren mere effektiv.

Fx har finans-giganten JPMorgan 50 underselskaber i Bahamas og Bermuda. Mens franske storbanker som BNP Paribas og Credit Agricole specialiserer sig i at kunne danne "hurtige" udenlandske selskaber inden for 48 timer.

En del af grunden til dette er, at der skabes store formuer, som ikke investeres. For eksempel var der 0 vækst i investering i Danmark i 2015.

Man opbevarer penge, for at vente til investeringer giver bedre afkast. Imens kan man unddrage sig skat af sin formue.

Korruption er ikke "bad business" – det er sådan, business er. Det er en integreret del af det kapitalistiske system.

Panama-papirer

Tag magten fra de rige snyltere

Socialister har altid hævdet, at det kapitalistiske system og de stater, som understøtter det, beriger et mindretal og frarøver det store flertal frugterne af deres arbejdskraft.

Af Charlie Lywood

Påstanden er i dag langt mere troværdig med afsløringerne af de riges skatteunddragelse og politikernes delagtighed. Grundlæggende stjæler de rige og de mægtige fra os. Det skal vi diskutere med folk.

Politikere verden over har indrettet et system, som tilskynder til det. Det gør de ved at oprette disse skattely, som i alt væsentligt er de rige landes opfindelser, som svage og fattige stater lægger geografi til.

De laver regler, som beskytter disse skattely under henvisning til privatlivets fred. De retsforfølger whistleblowers og journalister – som Luxembourg gjorde i kølvandet på LuxLeaks i 2014.

Omfanget er enormt

Omfanget af skatteunddragelser og manglende investeringer i ting, som kan hjælpe verdens fattige og sultende og stoppe klimaændringer er enormt.

Eks: Ifølge Tax Justice Network er ca. 250 milliarder kroner tabt i Storbritannien pga. skatteunddragelse (lovlige transaktioner mellem et selskab og dets datterselskaber, så man betaler den mindst mulige skat).

Ca. 700 milliarder er tabt ved decideret skattesnyd, og yderligere 260 milliarder inddrages ikke pga. manglende ansatte i den britiske skatteforvaltning.

Tilsammen er det 1126 milliarder kroner. Oversat til danske forhold er det ca. 125 milliarder kr. eller 15 pct. af BNP og ca. 10 pct. af det offentlige budget i 2016.

De manglende investeringer

Hvad kunne vi ikke gøre med disse penge? Hvorfor skal vi spare på velfærd osv.?

Socialister skal forklare, hvorfor der ikke investeres, men hamstres.

Det er grundlæggende fordi afkastet er for lille, og risikoen for høj. Derfor bruger de pengene på personlig luksus og "syr resten i madrassen" til en anden god dag.

Systemet er nemlig i krise og det er et af de groteske resultater.

Vores krav

Helt konkret skal vi kræve, at finanssektoren kommer under statslig og demokratisk kontrol, hvor medarbejderne i sektoren kan være vogter over ledelsens dispositioner.

Vi skal kræve, at SKAT får de ressourcer, der skal bruges (der er skåret 3.000 medarbejdere i SKAT over de sidste 10 år) til at gå efter selskaber og rige individer, der ikke betaler deres skat.

Og vi skal kræve, at regeringer aktivt går i gang med at stoppe alle skattely i verden.

Men hvis vi reelt skal gøre op med disse forhold, kræver det en anden måde at ordne vores sager på.

Det kræver, at arbejderklassen overtager kontrollen over produktionen fra den lille rige elite og gennemfører en demokratisk planøkonomi, som kommer alle til gavn. Det kalder vi socialisme.

Socialistisk Arbejderavis på nettet

Socialistisk Arbejderavis er mere end den trykte avis, du måske har i hånden.

På socialister.dk/avis har du altid adgang til den nyeste avis, fx til brug på Facebook.

Og her lægger vi artikler på nettet mellem de trykte aviser.

Siden sidste trykte avis har vi bragt 11 artikler på nettet – bl.a. om kampen i Frankrig, den amerikanske valgkamp, Brasilien, Grækenland m.m.

Arkiv

Brug vores arkiv til at checke gamle artikler – 80

pct. af alle artikler fra godt 30 år er på nettet – tjek socialister.dk/arkiv

Socialistisk Arbejderavis er IS/U's avis

Tjek møderne i vore lokalafdelinger på socialister.dk/moeder

Og skulle du – eller nogle af dine venner – have lyst til at støtte os eller blive aktiv sammen med os, så kontakt os eller meld dig ind på socialister.dk/medlem

Socialistisk Arbejderavis og IS/U på Facebook: Se side 14.

Velfærdsalliancen

“Vi skal bygge modstand lokalt”

Vi har talt med Carsten Sørensen, tillidsmand i Silkeborg kommune, om hvordan man får kampen mod omprioriteringsbidraget ud til sin arbejdsplads og kommune.

Af Jesper Juul Mikkelsen

HK Klubben ved Økonomi og IT-staben i Silkeborg Kommune var den første faglige arbejdspladsklub, der støttede op om Velfærdsalliance.dk.

Carsten er lokal tillidsmand og bl.a. en del af sektorbestyrelsen for HK Kommunal Østjylland. Han er også med i Velfærdsalliancens nationale koordinationsgruppe.

“Vores klub har 43 medlemmer. Jeg lavede en udtalelse på ca. 10 linjer til et møde i februar i klubben, om at vi skal tilslutte os Velfærdsalliancen. Det er første gang, jeg har prøvet den slags overhovedet. Vi var 12 på mødet og folk var enige.

Vores hverdag er fyldt med nedskæringer og besparelser. I 2010 blev Silkeborg ramt meget hårdt. Man sparede mellem 6 og 8 pct. Efterfølgende er der hvert år sparet mindst 1 pct.

Byrådets udspil til budget 2017-18 er samlede besparelser på 110 mio. Heraf udgør omprioriteringsbidraget en del af det. Det er det, vi slås om nu.”

En klub ikke nok

“En af diskussionerne på mødet var, at det ikke nytter noget, at vi kun gør det i vores klub. Vi skal være flere. Så vi rejste det på generalforsamlingen, hvor vi var 86 repræsentanter fra de kommunale HK klubber i Silkeborg. Generalforsamlingen valgte at støtte op.

Siden er også HK Kommunal Østjylland og HK Østjylland gået med.

Nu skal vi snakke om, hvordan vi kan gøre noget i vores område, hvor vi dækker 9 kommuner.”

Fra opbakning til aktiviteter

“Fagforeningerne arbejder på, at der bliver markeringer i så mange byer som muligt på den nationale aktionsdag den 12. maj. Det startede med 14 fagforeninger i København, og nu er vi over 60 spredt ud over hele landet.

Der er 27 kommuner, der har meldt ind, at de laver en markering eller andet, og flere er på vej. [Det er senere steget til 45; red.]

Det som er altafgørende for vores succes er, hvor mange kommuner der laver protester, mere end hvor mange der deltager i de enkelte protester.

Det er én ting at sige ‘vi mødes på Christiansborg Slotsplads og laver busser fra de andre byer’. Dette her er anderledes, fordi vi skal bygge noget op lokalt og lave kontakter. Det, at man tager til en anden by, fører ikke til, at man laver aktivitet i sin egen by.

Jeg har været faglig aktiv i fagbevægelsen længe, jeg kender mange derfra, men vi mødes på en ny måde og skaber kontakter på en ny måde, og der kommer helt nye med.”

VELFÆRDSALLIANCE.DK

Velfærdsalliancen vil bekæmpe regeringens omprioriteringsbidrag – et massivt angreb på vores velfærd og offentligt ansattes arbejdsforhold. Det er en sammenslutning af 90 fagforeninger, fagforbund og klubber – derudover har en række andre organisationer (brugerforeninger, partier og bevægelser) også tilsluttet sig.

Der er landsdækkende aktionsdag 12. maj. Ved redaktionens slutning var der anmeldt demonstrationer i 45 ud af 98 kommuner i Danmark.

Se mere på velfærdsalliance.dk – hvor du også kan finde materialer, hvis du vil lave en protest i din by. Efter aktionsdagen 12. maj er der indkaldt til møde for hele landet 19. maj.

Alle på gaden 12. maj – og hvad så bagefter?

Velfærdsalliancens demonstrationer 12. maj er en fantastisk mulighed for at få gang i modstanden mod regeringens angreb – uanset om du er offentligt eller privat ansat, studerende eller pensionist.

Af Jørn Andersen

Regering og arbejdsgivere har angrebet os igen og igen, siden krisen slog igennem i 2008-9. Men modstanden har desværre kun været meget lille.

Alle er under angreb

Velfærdsalliancens demonstrationer 12. maj handler om at samle alle, der er under angreb.

Initiativtagerne har fra starten sagt: Vi kan ikke lave demonstrationer i jeres by eller på jeres uddannelsessted. Men vi inviterer alle til at bruge 12. maj til at samle protester over hele landet.

I skrivende stund er der meddelt

demonstrationer i 45 kommuner – det er allerede en enorm succes.

Alle på gaden 12. maj

Uanset om du er offentligt eller privat ansat, studerende eller pensionist osv. – så er 12. maj en chance for at vise, at vi ikke længere vil finde os i deres angreb.

Så spred budskabet overalt, hvor du færdes! Sørg for, at alle dine kolleger og medstuderende, naboer og venner deltager! Organisér at I tager afsted sammen!

Hvad så bagefter?

Vi ved jo godt alle sammen, at én demonstrationsdag måske nok kan ryste regeringen, men der skal mere til at stoppe den.

Derfor har Velfærdsalliancen indkaldt til landsdækkende møde 19. maj for at planlægge de næste initiativer.

Vi opfordrer til, at der bliver fulgt op med yderligere demonstrationer

– både lokalt og på landsplan.

Strejker

Men det er også nødvendigt at rejse diskussionen om strejker.

Strejker har en helt anden magt end demonstrationer, fordi de rammer arbejdsgivernes profit eller vigtige funktioner i samfundet. På uddannelsessteder kan man besætte, hvis man er mange nok.

Strejker og besættelser kan gøre det umuligt for regeringen at regere.

Strejker viser, at vi mener det seriøst, når vi siger, at vi ikke vil finde os i deres angreb – uanset om man er offentligt eller privat ansat.

Til slut: Både demonstrationer og strejker eller besættelser kan være med til at bygge netværk mellem alle dem, der længe har været vrede.

Det er vigtigt for de kommende kampe. Regering og arbejdsgivere vil nemlig fortsætte deres angreb. Vi skal bygge netværk, der kan organisere modstanden mod dem.

Alternativt topmøde i Velfærdsalliancen:

“Vi er nødt til at gøre noget sammen”

Den 5. april holdt Velfærdsalliancen alternativt kommunalt topmøde i Odense, for at planlægge modstanden mod omprioriteringsbidraget. 90 deltog for at planlægge den nationale aktionsdag 12. maj og videre aktiviteter.

Jens Andersen fra Socialistisk Arbejderavis har talt med nogle af deltagerne.

Ulla Gram, Silkeborg-Skanderborg FOA

Jeg er her i dag, fordi jeg er ved at starte noget i mit område sammen med nogle andre. Føringelser på velfærden er noget, vi er nødt til at gøre noget ved sammen. Jeg har savnet sådan et initiativ i mange år.

I Silkeborg vil vi bl.a. lave en avis om, hvad omprioriteringsbidraget kommer til at betyde. Vores avis skal

fortælle, hvad vores medlemmer oplever i hverdagen på deres arbejdsplads. Og vi laver en protest 12. maj.

I Skanderborg er der manifestation 12. maj – det er første gang alle LO og FTF organisationer er gået sammen om at lave noget.

I dag håber jeg at få gode ideer og en fælles koordinering på landsplan, for 12. maj er ikke nok. Det er også vigtigt at vi arbejder sammen bagefter.

Jeg håber dette oprør bliver ved, indtil vi har fået flere penge til fælles velfærd i Danmark.

Lotte Hansen, FOA (Forældrenes Landsforening)

Jeg er her i dag, fordi omprioriteringsbidraget vil gå ud over vores børn. Dette område har ikke brug for flere nedskæringer, det er i knæ. Vi vil hellere tale om kvalitet og visioner

end nedskæringer.

FOA deltager for at opfordre forældrene i de 98 kommuner til at gøre noget, og jeg håber vi får skabt et bredt samarbejde med forskellige udtryk 12. maj.

Kirsten Andersen, afdelingsformand i FOA Århus

Jeg er her idag, fordi det er vigtigt, at vi samler os på tværs af faglige organisationer og grupper af borgere for at diskutere, hvad der sker med vores velfærdssamfund.

Fremover håber jeg, mange flere får mod på at være en del af dette initiativ med lokale dagsordener på tværs af politiske partier, brugerorganisationer og fagorganisationer. At vi samler os om at passe på velfærden i Danmark.

Er Socialdemokratiet forlovet med DF?

“Når Kristian Thulesen Dahl siger ‘spring’, siger Mette Frederiksen ‘hvor højt?’” skrev den tidligere DGS-formand, socialdemokraten Phillip Lerer, i Politiken i oktober.

Af Bo Nielsen, foto: Mette Kramer Kristensen

Indlægget kom efter et år, der startede med Socialdemokratiets famøse plakatkampagne, “Hvis du kommer til Danmark, skal du arbejde,” som skamløst red på den racistiske fordom, at indvandrere og flygtninge kun kommer her for at fise den af.

Et år, hvor Thorning-regeringen alligevel tabte valget til Venstre, som gennemførte den mest svinske racistiske valgkamp nogensinde set.

Hvis nogen troede, at Mette Frederiksen ville stå for en moderat mere klassisk socialdemokratisk linje, måtte de se den nye oppositionsleder fortsætte og forstærke sit partis højredrejning (også på udlændingepolitikken).

Det var netop, da kritikken af stramningerne var på sit højeste, efter at integrationsminister Inger Støjberg storsmilende poserede for pressen blandt frysende flygtninge i en sneklædt teltlejr, og internationale medier berettede om beslaglæggelse af flygtninges smykker.

Den mest umenneskelige del af den pakke af stramninger, som socialdemokraten Mette Gjerskov i Politiken kaldte “komplet rensset for at gøre noget godt”, er, at flygtningebørn fremover ikke kan få familiesammenføring med forældrene før efter tre år.

Men heller ikke kritik fra bl.a. Institut for Menneskerettigheder, som i et høringsvar i januar erklærede, at denne del af ændringerne i udlændingeloven er i strid med menneskerettighederne, rører tilsy-

neladende S-formanden.

Begeistrede racister

Til gengæld har Socialdemokratiets nye hardliner-linje, som den blev udlagt af højre-socialdemokraten Henrik Sass Larsen i Politiken i december, fået DF op ad stolen. Af begejstring.

“Med Henrik Sass Larsens indlæg, hvor han meget klart siger, at målsætningen er at begrænse både flygtningestrømmene og den ikke-vestlige indvandring, så er der ... reelt tale om et nybrud i dansk asyl- og udlændingepolitik. Jeg betragter det som et kraftigt ryk i retning af Dansk Folkepartis politik, og det vil jeg gerne kvittere for,” siger Martin Henriksen.

Helt Krarupsk ironiserer Sass i indlægget imod ‘godheden’ og ‘humanismen’ på Politiken og hævder, at “flygtninge og ind-

vandrere inden for få år vil spise al offentligt økonomisk råderum op”.

Dommedagsprofetisk konkluderer han, at “vi med de hidtidige erfaringer for at integrere ikke-vestlige folk i vores samfund vil stå over for en social katastrofe.”

National-konservative socialdemokrater

V-DF alliancens mesterværk og S og fagtoppens skamstøtte over ideologisk nedsmeltning er indgåelsen af trepartsaftalen om en lavere mindsteløn, der skal diskriminere vore flygtninge-kolleger med en lousy lærlingeløn.

Ja, Henriksen kan være godt tilfreds. Den national-konservative konsensus fra DF til S (og til dels SF) er en støtte til Løkkes blåsorte splittelsespolitik til gavn for de rige.

Efter fire år ved magten fremstår S mere

end nogensinde mere som et nyliberalt administratorparti end som et arbejderparti, og Frederiksen har ingen solidariske modsvar til Løkkes hardcore nedskæringspolitik. Kun tandløs forhandling.

Nordiske LO imod løntrykkeri og splittelse

LO-formand Lizette Riisgaard udtalte i januar til Ugebrevet A4, at “den lavtlønslinje, som flere og flere på højrefløjens tilbeder, vil vi bekæmpe med næb og klør.” Der var hun på linje med de andre nordiske landes LO, hvor lavere lønninger til flygtninge er blevet afvist pure.

(Alligevel indgik hun altså en treparts-aftale om lige netop lavere løn til flygtninge.)

“Jeg kan høre på Mette Frederiksen, at I danskere har en hård tone om flygtninge og tænker anderledes,” siger den svenske LO-formand Karl-Petter Thorwaldsen til Ugebrevet A4.

“I svensk LO siger vi ja til alle ordninger, der giver flygtningene fodfæste på arbejdsmarkedet, bare lønnen ikke bliver sænket,” uddyber han.

Den norske LO-formand Gerd Kristiansen siger: “Vi skal ikke lave særordninger a la indslusningsløn for flygtninge... Vi er vældig bange for, at det vil spille forskellige grupper ud mod hinanden.”

Bryd nu forlovelsen, S!

Selv om medier og indvandrerfjendske højre-politikere er meget højtråbende, så er der stadig en meget stor del af befolkningen, som er uenige med dem.

De føler sig ikke repræsenteret af de traditionelle arbejderpartiers knæfald for Venstre og DF.

Socialdemokratiet kunne, hvis de ville, flytte debatten over i en mere solidarisk retning. Men det er vist et lidt for naivt håb.

Masseprotester mod den franske regering

Vi kan lære af Frankrig, hvor velfærdsangreb er blevet mødt af en storm af protester, der også forbinder sig med kampen mod racisme.

Af Lars Henrik Carlskov, foto Olivier Ortelpa, flickr.com

Bevægelsen kaldes “Nuit debout” (oversættes normalt til “oppe hele natten”) og består bl.a. af lønarbejdere, studerende og pensionister.

Den er opstået pga. en lov fra landets socialdemokratiske regering, der vil hæve arbejdstiden, gøre det lettere at fyre ansatte og gøre det muligt for lokale aftaler at overtrumfe nationale aftaler og love, der beskytter lønmodtagernes rettigheder.

Fra den centrale plads Place de la République i Paris, som blev besat af aktivister og brugt til at afholde natlige stormøder, har bevægelsen spredt sig til resten af Frankrig og andre lande.

Med sine pladsbesættelser og stormøder med en flad demokratisk struktur minder bevægelsen om f.eks. Indignados-bevægelsen i Spanien og Occupy Wall Street.

På disse stormøder har tusinder af aktivister diskuteret alt. Lige fra den praktiske organisering af besættelserne til hvordan

det nuværende samfundssystem fungerer, politiets rolle og spørgsmålet om vold. Og de har nedsat komiteer til at planlægge nye aktioner.

Siden terrorangrebene mod Charlie Hebdo og 13. november i Paris har magthaverne

forstærket den racistiske og islamofobiske hetz mod Frankrigs befolkning med immigrant- eller flygtningebaggrund.

Nuit debout-bevægelsen har udbygget båndene til disse grupper, bl.a. med fælles aktioner med tusinder af deltagere.

Udfordrer systemets logik

Der har desuden været en række strejker samt demonstrationer med hundredtusinder af deltagere. Bl.a. over en million 31. marts og op mod 200.000 9. april.

Her er der blevet sunget sange fra de franske revolutioner og 2. verdenskrigs modstandsbevægelse og råbt slagord som “Nej til arbejdsgivernes lov, Ja til revolutionen”.

Denis Godard fra besættelsen på Place de la République aktionskomité har beskrevet, hvordan bevægelsen kan vinde:

“Besættelserne giver bevægelsen en retning, stiller spørgsmål ved hele logikken i systemet og skaber mulighed for at samle de forskellige fronter i kampen. Det kan ikke fortsætte og udvikle sig uden at forbinde bevægelsen på pladserne med kampen på hver eneste arbejdsplads, alle universiteter og colleges og hver eneste boligkvarter.

Grundloven for en ny verden vil ikke blive skrevet af tusinder, men af millioner. Og ikke bare ved at tale, men ved at angribe magtens højborg – og ved at vinde sejre, startende med tilbagetrækning af arbejdsloven.”

TEMA OM ARBEJDERKLASSEN

På denne og de næste 3 sider har vi samlet en række artikler under det fælles tema "arbejderklassen".

Vi rejser både de principielle spørgsmål om, hvem arbejderklassen er, og hvorfor er den så central for socialister i kampen mod kapitalismen.

Vi spørger, hvorfor der er så få strejker og giver bud på de kommende kampe.

Vi argumenterer for, at alle arbejdende skal være i fagforening, og vi taler med en fagligt aktiv.

Og vi skriver om, at arbejderklassen er multikulturel og international, og at vi har en fælles interesse i at bekæmpe nationale og etniske skel.

Hvis du har spørgsmål eller kommentarer til temaet – eller andre ting i avisen – så send en mail til saa@socialister.dk. Eller duk op på et af vore lokale møder (som du kan se side 14).

Hvem er arbejderklassen?

Begrebet 'arbejderklasse' betyder forskellige ting, alt efter hvilken klasseteori man bruger.

Af Jens Andersen, foto: Jonathan Kos-Read, flickr.com

Lars Olsen, som nok er den mest fremtrædende klasseanalytiker i Danmark, bruger Bourdieus teori. Den går ud på at analysere classesammensætningen ud fra hvor meget økonomisk, social og kulturel kapital, forskellige mennesker har.

Teorien er god til at beskrive ulighed, men viser ingen vej til grundlæggende forandring.

Kan skabe forandring

Hvis man vil afskaffe classesamfundet, er det bedre at bruge Marx' teori. Marx beskriver ikke kelasetilholdsforhold ud fra hvor meget kapital man har, men ud fra hvilken rolle, man udfylder i samfundet.

Arbejderklassens rolle er at skabe profit til kapitalisten, via sin arbejdskraft. Det sker ved, at arbejderen skaber mere værdi, mens hun er på arbejde, end hun får i løn.

Arbejderklassen har altså en enorm magt, da den kan fjerne hele grundlaget for kapitalismen, bare ved at nedlægge arbejdet.

Ikke selvbevidst

Arbejderklassen er ikke nødvendigvis bevidst om, at den er en selvstændig klasse med egne interesser, som står i modstrid til kapitalisternes interesser.

Med det, man kan kalde en dobbelt bevidsthed, er vi alle påvirket af de ideer, vi får fra medier og politikere, og på den anden side af de ideer, vi får fra vores hverdag.

Eksempelvis siger politikere ofte, at den største trussel mod velfærdssamfundet er islam. Men når politikerne skærer i velfærd og fyrer folk, vil mange i arbejderklassen opleve, at vi har fælles interesser,

uanset religion og hvad vi ellers har af baggrund.

Jo mindre vi er splittet af racisme og fremmedhad, jo bedre kan vi kæmpe sammen for et bedre samfund.

Industriarbejde i Danmark

Et synspunkt, man nogle gange møder, er, at arbejderklassen er blevet svækket, fordi der er færre store industriarbejdspladser end tidligere.

Udover at arbejderklassen er langt bredere end lige de industriansatte, så er udviklingen faktisk i retning af større, ikke mindre, arbejdspladser.

Ifølge Danmarks Statistik er industriarbejdspladserne i Danmark blevet lidt færre over de sidste 15 år, men samtidig er produktionen øget. Både på grund af flere ansættelser, og på grund af mere effektive produktionsmåder.

Begge ting gør de ansatte stærkere, idet en arbejder, der producerer mere, også har større effekt, hvis hun nedlægger arbejdet. Større arbejdspladser har også traditionelt haft mere selvtillid til at slås for bedre vilkår end små.

Offentligt ansatte

Et andet synspunkt, man nogle gange hører, er, at offentligt ansatte ikke er en del af arbejderklassen.

Men offentligt ansatte skaber stadig merværdi gennem deres arbejde. Og de presses stadig af arbejdsgiveren til at arbejde hurtigere, længere og billigere.

Der er altså lige så meget klassekamp i den offentlige sektor, som i den private.

En strejke i den offentlige sektor vil ofte ramme arbejdsgiveren anderledes end i den private sektor, men interessefællesskabet mellem offentligt og privat ansatte er åbenlyst.

Hvorfor er arbejderklassen vigtig?

Socialister har altid haft særligt fokus på arbejderklassen, men hvorfor egentlig?

Af Jens Andersen

Hvis man vil afskaffe kapitalismen og skabe et samfund uden klasseopdeling, så er man nødt til at vide, hvem der kan gøre det. For revolutionære socialister er der mindst fire grunde til at fokusere på arbejderklassen.

Arbejderklassen har nemlig en position i den kapitalistiske samfundsstruktur, som giver den specielle interesser og handlemuligheder.

Magtposition

Arbejderklassen bliver undertrykt og udbytet af kapitalister, som tjener penge på vores arbejdsindsats. Men til forskel fra andre undertrykte grupper, såsom etniske minoriteter eller homoseksuelle, der bliver udsat

for diskrimination, så får arbejderklassen styrke fra udbytningen.

Racisten og homofoben er ikke afhængige af deres ofre, men det er kapitalisten. Arbejderklassen opretholder kapitalismen ved at producere profit til kapitalisten.

Den besidder dermed større magt end nogen anden samfundsgruppe: Arbejderklassen kan godt producere uden kapitalisterne, men kapitalisterne kan ikke producere uden arbejderklassen.

Kollektiv klasse

Arbejderklassen bliver presset i retning af kollektive løsninger. Det stærkeste våben, arbejderklassen har til at presse kapitalisterne, er at strejke. Det kan man kun, hvis store dele af arbejdspladsen eller faggruppen er enig om det.

Så man er afhængig af at have en vis form for fællesskab med sine kolleger, og af at andre arbejdere viser solidaritet, når

man strejker.

Homogen klasse

I 2013 erklærede fagbevægelsens internationale organisation, ILO, at arbejderklassen nu var den største klasse på verdensplan. Størstedelen af menneskeheden havde indtil da, været beskæftiget i landbrug.

Dette øger mulighederne for at kunne skabe socialisme internationalt. Arbejderklassen har nemlig gode muligheder for at kæmpe sammen på tværs af landegrænser. Udbytningen, forholdet til chefen og kapitalisten er grundlæggende ens for alle verdens arbejdere, selv om der åbenlyst er stor variation i hvor gode arbejdsforhold, man har tilkæmpet sig i forskellige lande.

Mest oprørske klasse

Arbejderklassen er den mest rebelske klasse i verdenshistorien.

Der var godt nok kæmpe slaveoprør i det

gamle Rom, og store bondeopstande i middelalderen, men for det meste gik der flere hundrede år imellem at det skete.

Arbejderklassen rører til sammenligning meget ofte på sig, og der går sjældent et år, hvor der ikke er storstrejker i flere lande i Europa.

Det er kun 5 år siden, at egyptiske arbejdere, sammen med andre undertrykte grupper, væltede diktatoren Mubarak. Måneden før var det samme sket i Tunesien.

I de følgende måneder bredte oprørene sig ud over Mellemøsten og Nordafrika – og inspirerede verden over til mangfoldige former for protester de følgende år: Fra strejkende lærere i Chicago over Occupy Wall Street til strejker og pladsbesættelser i Spanien, Grækenland og mange andre steder.

Arbejderklassen er den eneste klasse, der kan samle andre undertrykte grupper til et fælles oprør.

Byg op til den kommende modstand

Ingen kan vide hvornår, men før eller senere vil vi også se øget modstand i Danmark.

Af Jørn Andersen

Selv om strejketallene i flere år har været *meget lave*, så fortæller historien os, at arbejderklassen igen vil begynde at slås.

1970'erne og i dag

Hvordan, det vil ske, vil på mange måder være forskellig fra den modstand, der skabte en ny venstrefløj i 1970'erne.

Modstanden i 1970'erne byggede især på den lokale styrke, der var blevet opbygget i årene inden krisen – især blandt privatansatte metalarbejdere, typografer, bryggeriarbejdere osv. Offentligt ansatte kom først på banen i større antal *som en følge af disse års modstand*.

I modstanden de sidste 10-20 år har offentligt ansatte spillet den centrale rolle. Og i påskestrejkerne 1985 var det netop kombinationen af offentligt og privat ansatte sammen, der gjorde strejkerne store og magtfulde.

Ligeledes er det i dag svært at pege på bestemte brancher, der har en særlig "sektionel" styrke.

Sektionel og fælles kamp

En kommende modstand kan derfor enten starte fra stigende lokal modstand i en eller flere sektorer – som fx Velfærdsprotesterne i 2006-7. Eller mere sandsynligt: Omkring et fælles spørgsmål – som fx Velfærdsinitiativets demonstrationer 12. maj.

Der er ikke noget "dårligt" i hverken den ene eller den anden måde at starte på. Men det giver forskellige udfordringer.

En sektionel kamp vil oftest være nødt til at søge solidaritet fra andre grupper bare for at vinde. At lærerne ikke gjorde det i 2013 bør være en advarsel til alle!

Tilsvarende må en modstand, der starter med fælles demonstrationer, nødvendigvis gå efter at opbygge styrke på den enkelte arbejdsplads, hvis den skal presse politikere og arbejdsgivere i defensiven.

Med og mod fagtoppen

Enhver form for modstand støder meget hurtigt på spørgsmålet: "Hvordan forholder vi os til de faglige ledere?"

Mange af de største protester er startet med, at fagtoppen har indkaldt til en kortvarig, symbolsk protest (som i 2006-7) eller strejke (som i 1985). Men fagtoppen har også ofte været dem, der lukkede protester ned.

Et godt udgangspunkt er at være med fagtoppen, når den kalder ud til demonstrationer eller strejker, men samtidig bygge en styrke fra neden, der kan tage over, når fagtoppen siger stop.

Socialist på arbejdspladsen

At være socialist på en arbejdsplads i dag er både nemt og svært. Mange kolleger vil være enige, når man kritiserer arbejdsforholdene, regeringen, Panama-afsløringerne – og fagtoppens passivitet.

Den svære del starter, når man begynder at snakke om, hvad man kan gøre ved det. Men det er en nødvendig diskussion.

Diskussionen behøver ikke starte med, hvad man kan gøre på sin egen arbejdsplads.

Den kan fx starte med, at man spørger, hvem der vil være med til at støtte flygtninge? Eller støtte en underskriftsindsamling mod et eller andet åbenlyst urimeligt. Eller støtte andre, der slås.

Især solidaritet med andre, der slås, er vigtigt, så snart vi begynder at se en smule mere modstand.

Brug fx Socialistisk Arbejderavis til at starte diskussionerne.

Formålet med at rejse disse diskussioner er dobbelt: Det handler om at skabe en kollektiv bevidsthed om, at man kan gøre noget mod bosser og magthavere. Og så handler det om at skabe en venstrefløj på arbejdspladsen.

Begge dele kan blive guld værd, når tingene igen begynder at rykke – eller man selv skal forsvare sig mod bossens krav om højere tempo, fyringer eller andet.

Hvorfor er der så få strejker?

1995 Sygeplejerskerne forlader forhandlingsfællesskabet og strejker

Der har ikke været så få strejker i over 50 år som i 2015.

Af Jørn Andersen

Ifølge Dansk Arbejdsgiverforening var der i 2015 det laveste antal strejker på DA-området (det meste af det private arbejdsmarked) siden 1991: 138 strejker med 7.979 tabte arbejdsdage.

Mellem 1991 og 2007 var der typisk 40-80.000 tabte arbejdsdage om året (og før 1991 typisk endnu flere). Siden 2009 har der højst været ca. 15.000 om året.

På det offentlige område var den eneste større kamp siden 2008 lærer-konflikten i 2013 – hvor det var arbejdsgiverne, der var i offensiven.

At strejketallene falder drastisk netop efter 2008-9 er ikke så overraskende. Dengang slog den økonomiske verdenskrise igennem i Europa. Frygten for fyring eller lukning af virksomheden – reel eller ej – afholdt de fleste arbejdere fra at stille krav og især fra at slås for dem.

Frygten for fyresedlen

LO og FTF's medlemsundersøgelse fra 2015 viste, at 37 pct. af alle arbejdere var bange for at blive arbejdsløse. I 2002 var tallet 18 pct. – altså en fordobling på 13 år.

Men arbejdsløsheden var ikke højere i 2015, end den var i 2002 (ca. 5 pct.). Den reelle risiko for arbejdsløshed er altså langt mindre end frygten for den.

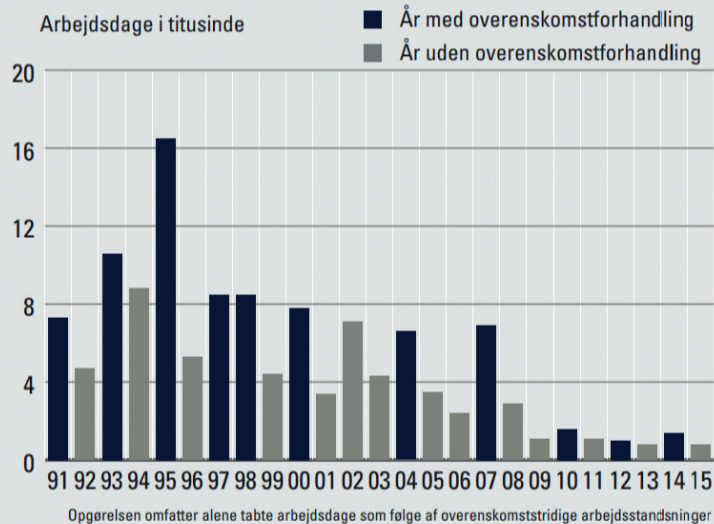
Den stigende frygt skyldes uden tvivl, at konsekvensen af at blive arbejdsløs er meget større i dag end for 15 år siden.

Angrebene på understøttelse, kontanthjælp og efterløn har betydet, at du det ene år kan have fast arbejde, en stabil indkomst og en anstændig bolig – og et par år efter være på kontanthjælp, mens boligen er røget.

Det er altså ikke krisen i sig selv, men krisepolitikken, der skaber frygten for at blive fyret.

Det lukrerer arbejdsgiverne i høj grad på: Mens lønnen steg godt 18 pct. fra 1. kvartal 2005 til 1. kvartal 2010, steg den kun godt 7,5 pct. fra 1. kvartal 2010 til 1. kvartal 2015 iflg.

TABTE ARBEJDSDAGE KALENDERÅR - I ALT

Opgørelsen omfatter alene tabte arbejdsdage som følge af overenskomststridige arbejdsstansninger

Danmarks Statistik.

Kontrast

Men frygten for fyring er kun en lille del af forklaringen. Kigger man på det bredere politiske billede, så har tiden siden 2008-9 også været præget af voldsomt upopulære regerings angreb på dagpenge, kontanthjælp, førtidspension osv.

Der er omfordelt fra arbejdere til kapitalister. Tempoet er skruet voldsomt i vejret. Og ikke mindst: Ledelsen, bosserne, har fået mere magt.

Men hvorfor har der så ikke været flere strejker og protester mod denne udvikling?

Venstrefløjen

Her må vi især kigge på svarene fra de politiske strømninger i arbejderbevægelsen: Socialdemokrater og fagtoppen på den ene side og den faglige og politiske venstrefløj på den anden.

Når LO igen og igen glæder sig over "moderate lønstigninger", så er det bare ét af mange tegn på, at fagtoppen har accepteret, at arbejderklassen skal betale for krisen. Det bør ikke overraske nogen.

Når modstand og oprør ikke er kommet spontant fra bunden af

samfundet, er den altid kommet fra venstrefløjen i fagforeninger og på arbejdspladser. Eller den er blevet inspireret af politiske venstrestrømninger andre steder i samfundet.

Den politiske venstrefløj i Danmark har haft parlamentarisk fremgang de sidste 10 år. Først var det SF, senere Enhedslisten (og Alternativet, der om ikke andet ligger klart til venstre for socialdemokraterne).

Modstand?

Men den venstrefløj taler mest om, at den er sur på regeringen – og meget lidt om modstand. Den taler ikke om, hvad folk selv kan gøre. Man er tilfredse med at høste stemmer på folks utilfredshed.

Kun meget få på venstrefløjen taler om, at det kun er gennem demonstrationer, strejker og besættelser, at der for alvor kan sættes en stopper for regeringens og arbejdsgivernes angreb.

Når der ikke tales om modstand, så tror de fleste af dem, der er vrede, at de er alene med deres vrede – eller at der ikke er noget at gøre. Og så er det ikke mærkeligt, at modstanden har været så lille.

Det er den vigtigste forklaring på, at der har været så få strejker.

”Så længe folk ikke snakkede sammen var der ingen der turde stille sig op over for chefen”

Socialistisk Arbejderavis har snakket med Jonathan Simmel om hvordan man er fagligt aktiv på sin arbejdsplads.

Af Christine Bergen

Jonathan er 28 år, elektriker og tidligere tillidsmand. Han er aktiv i Elforbundet København og på venstrefløjen.

Hvordan får man fagbevægelsen ud blandt sine kollegaer?

Mange har ingen reel berøring med deres fagforening, man har måske ringet til dem en enkelt gang, eller har fået mails. Men det er en skræmmende lille procentdel der nogensinde har været til generalforsamling eller til møde i deres fagforening.

Fagbevægelsen er noget mange ser som en slags forsikring man har købt.

En del af fagbevægelsen

Første skridt er at få præsenteret kollegerne for fagforeningen. At få en kollega til at dukke op i fagforeningen, eller få en fagforeningsformand eller sekretær til at komme ud på arbejdspladsen - allerede det er et stort fremskridt, for det giver en følelse af hvad det er man er medlem af.

På mange arbejdspladser fungerer det jo i en eller anden udstrækning med klubber og tillidsmænd. Men der er en opgave i at italesætte det som en del af fagbevægelsen. Det gik meget hurtigt op for mig da jeg var tillidsmand: når folk snakkede om mig så snakkede de aldrig med fagforeningen, men med deres kollega.

Fælles interesser

Der ligger noget i at gøre sit eget klubfællesskab til en del af en større sammenhæng, og i at få hilst på folk fra andre klubber, få mødt ens kollegaer i andre virksomheder og se at vi har også fælles interesser på tværs

af virksomheder - det er derfor vi mødes i fagforeningen.

Hvad kan man gøre hvis man er utilfreds med noget på sin arbejdsplads?

Jeg tror at første trin er at få snakket om det. At holde fast i diskussionen, frem for at vi bare er skidesure en dag.

Jeg var tillidsmand i et stort firma, og alle var medlem af fagforeningen, men der var intet fagligt fællesskab. Man snakkede ikke om løn, og der var konkurrence mellem kollegerne. At få snakket om at vi som kollegaer har fælles interesser mod vores arbejdsgivere er rigtig vigtigt. Før der kan vi ikke handle sammen som kolleger.

Fra diskussion til handling

Det firma hvor jeg var tillidsmand lå i Ringsted, men vi blev sendt ud til opgaver

over hele Sjælland. En stor diskussion var spørgsmålet om kørepenge - penge for at blive bedt om at møde i en anden by end Ringsted.

Det er lang tid du bruger på at skulle fragte dig. Der er nogle overenskomst-mæssige krav som var fuldstændig undergravede, ingen fik hvad de skulle have ifølge overenskomsten, og nogle fik slet ikke noget. Alle havde individuelle aftaler med chefen.

Det var vigtigt at få på plads at vi alle har en fælles interesse. I stedet for at spille imod hinanden og diskutere hvorfor den ene får flere kørepenge end den anden, gjorde vi det til omdrejningspunkt at overenskomsten skulle holdes.

Så længe folk ikke snakkede sammen var der ingen der turde stille sig op over for chefen. For så får man at vide at man

er til besvær, og at alle de andre har accepteret det.

Vi startede en diskussion blandt kollegerne, og lavede et skema hvor alle skrev deres aftaler ned så vi fandt ud af hvad hinanden fik.

Det betød at mange - især lærlingene som aldrig havde turde råbe op - pludselig turde at kræve deres penge. Der fik vi forbedret forholdene og løftet op til overenskomst niveau fordi folk pludselig turde sige fra - de vidste vi havde hinandens ryg og stod sammen.

Styrke det faglige fællesskab

Hvis man vil starte med at være fagligt aktiv på sin arbejdsplads, hvad kan man så gøre?

Et godt udgangspunkt er at starte med at være en god kollega: fagligt, men også på andre planer - at vise omsorg og behandle hinanden godt. Det opbygger nogle bånd.

Derefter kan man begynde at støtte hinanden når der er løbende små diskussioner med cheferne - for så er der et forum hvor man kan tillade sig at bakke hinanden op. Og så at tage næste skridt at få åbnet for samtalerne om løn, arbejdsvilkår, stress.

Og efter det handler det om at se hvor det reelt er man kan få ændret noget. Vi skal selvfølgelig tage alle de kampe kollegerne gerne vil tage, men nogle gange er det fornuftigt ved siden af at tage nogle af de mindre kampe som der er væsentlig større chance for at vinde. De viser at vi kan rykke noget når vi handler sammen.

Og det er vigtigt at få folk til at være en del af et reelt stykke arbejde - istedet for som tillidsmand at sige "så skriver jeg til arbejdsgiveren" så at sige "så lad os fem der sidder her lave det sammen". Hvis noget som helst kan omsættes til fælles handling har man også styrket det faglige fællesskab.

Hvorfor har vi brug for en fagforening?

Fagforeningerne kan kritiseres på utallige leder og kanter, for ikke reelt at fungere som spydspids i kampen mod nedskæringer og forringelser. Men selvom fagbevægelsen i øjeblikket er sløv, kan den igen slibes og spydspidsen kan igen bruges til at spidde.

Af Asbjørn Fleng og Christine Bergen

Med visse undtagelser har fagtoppen igennem længere tid set passivt til (i visse tilfælde endda støttet op omkring) nedskæringspolitikken og angreb på arbejdsforhold. De fagbosser der sidder og forhandler overenskomst har arbejdsvilkår som er meget anderledes end deres medlemmers. Og de har langt højere lønninger end dem de forsvare.

Alligevel er faglig organisering et vigtigt spørgsmål for socialister.

Fordi fagforeningerne - trods en passiv fagtop - er den ramme, man kan mødes inden for, for at slå for at sikre en vis standard for løn- og arbejdsforhold. Fagforeningerne er vores kollektive værn mod arbejdsgiver-

nes profitjagt.

Faglig organisering sikrer rettigheder

Den faglige organisering har historisk sikret arbejderne bedre forhold. Da de første fagforeninger for mere end 100 år siden blev dannet, kunne arbejderne ved at stå sammen få styrken til at gøre op med arbejdsgivernes urimeligheder.

I Danmark er der stadig mange arbejdspladser uden faglig organisering - det betyder markant lavere løn og dårligere arbejdsforhold. Og de seneste år har vi set arbejdere kæmpe for at få overenskomst på deres arbejdsplads.

Rettigheder under angreb

Arbejdskampene har betydet bedre løn og arbejdsforhold. Alle disse sejre går imod arbejdsgivernes profit-interesser, og er kun vundet gennem kampe på arbejdspladserne.

Fagbureaukratiet er det enorme apparat der er opstået til at administrere de tilkæmpede rettigheder, og forhandle nye overenskomster med arbejdsgiverne. Men

det er ikke fra de mange forhandlere at styrken til at tvinge arbejdsgiverne til at give indrømmelser kommer. Den kommer fra arbejderklassens egne kampe.

Derfor har fagbureaukratiet heller ikke styrken til at forhindre arbejdsgivernes angreb på vores tilkæmpede rettigheder. Dét kræver en aktiv fagbevægelse på arbejdspladserne - altså at de mange, dig og dine kollegaer, bliver involveret.

For en aktiv fagbevægelse

Når politikere, mestre, chefer, osv. angriber de forhold som vi arbejder under, må vi stå sammen på vores arbejdsplads - som enkeltpersoner kan vi ikke gøre en forskel.

Derfor er faglig organisering på arbejdspladsen vigtigt for socialister. Vi ønsker at organisere os med vores kollegaer så vi kan stå samlet når vi står over for angreb.

For som en samlet enhed, står vi langt stærkere, når vi skal kæmpe mod forringelser, eller når systemet skal væltes!

ARBEJDERKLASSENS INTERNATIONALE KAMPPLADS

EU og USA har siden 2013 været i gang med at udarbejde frihandelsaftalen TTIP.

Af Martin Karlsson Pedersen

Et centralt kritikpunkt fra NGO'er, fagforeninger og fra dele af venstrefløjens har været ISDS-delen. Den gør det muligt for multinationale virksomheder at sagsøge stater gennem et overstatsligt voldgiftssystem, hvis de indfører ny lovgivning eller regulering.

Det kan fx være lønforhold, medicinalvarer eller miljøforhold, der kan ændre forudsætningen for deres indtjening.

Palle Bisgaard fra 3F spørger: "Hvorfor skal multinationale selskabers interesser være omdrejningspunktet i en aftale om frihandel?"

NAFTA

Ser vi mod tidligere internationale frihandelsaftaler som NAFTA i 1990'erne (USA, Mexico og Canada), kan vi allerede her se problemerne ved den øgede internationalisering af økonomien.

Noam Chomsky påpegede i 1994 på hvilken baggrund, vi skal forstå denne internationale frihandelsaftale:

"Med en kapital, der er meget mobil, og en arbejdskraft, der er (relativt) immobil, giver globaliseringen af økonomien arbejdsgivere redskaberne til at spille en national arbejdskraft ud mod en anden."

Arbejderen i ét land må give afkald på tilkæmpede rettigheder

(lønningsniveau, ferie, arbejdstid etc.), fordi han får at vide, at han er i direkte konkurrence med arbejdere i andre lande. TTIP skal altså ses på denne strategiske baggrund.

Internationalt perspektiv

Overfor det står arbejderklassen grundlæggende magtesløs, hvis den ikke gennem sin organisering i arbejderbevægelser og fagforeninger udvikler og fastholder et bevidst internationalt perspektiv i sin selvforståelse og egen strategi.

Formlen er klar, som Richard Trumka (leder af AFC-CIO, "USA's LO") sagde i 2006:

"Globale virksomheder afføder globale problemer for arbejderne, og globale problemer afføder behovet for globale fagforeninger, og hvis globale fagforeninger i sandhed ønsker at matche globale virksomheders styrke og magt, må vi hellige os global research og globale kampagner."

Behovet for et internationalt udsyn og kampagneaktivitet er altså altafgørende.

International solidaritet

Det handler om at opbygge international solidaritet som modsvar. En solidaritet, der skal skabes mellem lokale, nationale og internationale fagforeninger: Bygget op fra neden og selvforstærkes på vejen op.

Som Jakob Matthiassen og Klaus Buster Jensen indirekte viser i bogen Kamppladser fra 2014, så er alt andet end solidaritet mellem arbejdere på tværs af de europæiske nationalsta-

ter selvmodsigende i det lange løb.

Men der er samtidig også meget at vinde: Kampen mod globaliseringens "ræset mod bunden" handler ikke kun om materiel levestandard og arbejdsforhold.

I kampen gemmer sig også dybe ideologiske spørgsmål: En kamp mod kapitalismens dybt hierarkiske strukturering af verden (eks. multinationale selskabers antidemokratiske opbygning). Og om den grundlæggende umenneskeliggørelse af arbejderen som et rent redskab til maksimering af profit.

Rigtige mennesker

Det solidariske modsvar er at fastholde, at mennesket har en værdi i sig selv, at intet menneske som arbejder kan reduceres til en blot og bar ting.

Arbejderklassens internationale kamp for ordentlige arbejdsforhold er derfor også i sin natur en kamp for en mere demokratisk og menneskelig organisering af samfundet.

En kamp for at bygge en verden, hvor den enkelte kan have indflydelse på og udfolde sig friere i den verden, han eller hun lever og arbejder i. Som et rigtigt menneske.

Forskellig baggrund – fælles fremtid

Arbejderklassen er multikulturel

Jeg havde mit første rigtige job i november 1972 på Odense Marcipan. Min første rigtige kollega var en lille gæv tyrkisk kvinde. Få år senere fik jeg tyrkiske, jugoslaviske og pakistanske kolleger på Lindøværftet.

Af Lene Junker

Efterkrigstidens økonomiske boom krævede mere arbejdskraft end den, som var til rådighed i Danmark. Så virksomhederne importerede arbejdskraft fra udlandet. I daglig tale blev de nye arbejdere kaldt for fremmedarbejdere. Officielt blev de omtalt som gæstearbejdere.

De kom fra Pakistan, Tyrkiet og Jugoslavien. Det var mest unge stærke mænd, men især fra Jugoslavien kom mange kvinder. De tog det dårligste, tungeste og mest beskidte arbejde i metalindustrien, fødevareindustrien og tekstilindustrien.

Politikerne tænkte dem som gæstearbejdere, der rejste hjem igen. Men de fleste blev og mange fik deres familie hertil. I dag er tyrkerne den største gruppe af etniske minoriteter i Danmark. Pakistanere og jugoslaver udgør også en ret stor gruppe.

Flygtet

Mange etniske minoriteter er kommet til Danmark, fordi de er flygtet fra krig og undertrykkelse. Det gælder jøderne, som flygtede fra Rusland i 1800 tallet pga. pogromerne.

Det gælder ungarerne, som i 1956 gjorde oprør mod det statskapitalistiske regime. I 1970'erne kom der flygtninge fra Latinamerika – især fra Chile. Fra midten af 1970'erne kom de vietnamesiske bådflygtninge.

Palæstinenserne var blevet fordrevet allerede i 1940'erne. De var flygtet til lejre i Jordan og Libanon, men blev tvunget videre. Da præstestyret tog magten i Iran i 1980, og Irak indledte en lang krig med Iran, måtte mange iranere og irakere flygte.

Besættelser og borgerkrig har hærget Afghanistan i over 30 år. Det har fået mange afghanere til at flygte. Fra Somalia er mange flygtet fra permanent borgerkrig siden 1991. Jugoslaviens opløsning, borgerkrig og etnisk udrensning i 1990'erne fik mange, især bosniere, til at flygte.

Siden 2014 er det syriske flygtninge, der er kommet til Europa.

Presser lønnen

Siden maj 2009 har alle arbejdere i EU har ret til at søge arbejde i Danmark uden at have en arbejdstilladelse. Polakker er i dag den næststørste gruppe af udenlandske arbejdere.

Det har arbejdsgiverne brugt til at presse løn- og arbejdsvilkår voldsomt. Og desværre har de faglige organisationer sjældent evnet at inkludere migrantarbejderne i fagforeningerne og modstå arbejdsgivernes angreb.

Stort set samme regler gælder for nordmænd og islændinge, da Norge og Island er en del af EØS (Europæisk Økonomisk Samarbejde).

I Danmark bor der også en del grønlændere og færinger fra de tidligere danske kolonier. Det såkaldte "rigsfællesskab" giver grønlændere og færinger ret til at bo og arbejde i Danmark.

Der er i alt 200 forskellige nationaliteter i Danmark. Etniske danskere udgør 89 pct., mens de etniske minoriteter tilsammen udgør 11 pct. af befolkningen.

Aktive og kæmpende fagforeninger

Langt de fleste fra de etniske minoriteter tilhører arbejderklassen, fordi deres livsgrundlag er at sælge deres arbejdskraft eller prøve på at komme til at gøre det.

Arbejderklassen i Danmark har forskellige baggrunde og forudsætninger, men samtidig interesse i at skabe en fælles social retfærdig fremtid.

Den vigtigste enkeltfaktor for, at det kan lykkes, er aktive og kæmpende fagforeninger med et globalt udsyn. Fagforeningerne er til for at modvirke splittelse og konkurrence arbejderne imellem.

Derfor er det en vigtig opgave at organisere arbejdere fra Polen, Syrien osv. og gøre dem til en aktiv del af den fælles kamp for bedre vilkår på arbejdspladsen og i samfundet som helhed.

Statsmord: 400 druknet, efter EU og NATO lukkede ruten til Grækenland

Op mod 400 mennesker er druknet i den værste katastrofe under flygtningekrisen i år.

Af Dave Sewell, foto: John Psaropoulos/IRIN

Deres både var på vej fra Egypten til Italien. De fleste af passagererne var flygtet fra østafrikanske stater, herunder det krigshærgede Somalia og det brutale diktatur i Eritrea.

Kun 29 mennesker blev reddet fra vrage i følge redningsarbejdere, der blev citeret i somaliske medier.

Massakren er et direkte resultat af EU's og NATO's skærpede indsats mod flygtninge, der krydser Ægæerhavet fra Tyrkiet til Grækenland. Mere end 7.000 mennesker er nu

indskrevet i interneringslejre på de græske øer, herunder mange små børn og gravide kvinder.

NATO-skibe patruljerer havet sammen med grænsebetjente fra hele EU.

Stramninger

International Organisation of Migration meddeler, at antallet af flygtninge, der ankommer til Grækenland er faldet med to tredjedele.

Men antallet, der ankommer til Italien, er mere end femdoblet. Yderligere 6.000 mennesker er blevet reddet i farvandet mellem Libyen og Italien.

Der er godt 2.000 km fra Egypten til den italienske ø Lampedusa –

sammenlignet med blot 8 km fra Izmir i Tyrkiet til den græske ø Lesbos.

Politikere har presset på med stramninger fuldt bevidste om konsekvenserne.

Det er netop et år siden, at 850 mennesker, hovedsageligt afrikanere, druknede i et skibbrud, mens de forsøgte at nå Italien.

I en kommentar på årsdagen advarede IOM's Rom-direktør: "Der kunne ske et skibbrud i morgen." Han havde ret.

Artiklen er forkortet. Læs den fulde artikel på socialister.dk/lavis

Anmeld Inger Støjberg og Pia Kjærsgaard for radikaliserings

Regeringen arbejder på højtryk for at gennemføre deres kampagne mod radikaliserings.

Af Jens Jensen Mogensen

3000 frontarbejdere, fx pædagoger og socialrådgivere, skal på kursus hos Politiets Efterretnings-tjeneste (PET) for at spotte tegn på radikaliserings.

Desuden har regeringen oprettet en national hotline, så bekymrede borgere kan ringe ind og dele deres bekymringer med myndighederne.

Holdninger, ikke handlinger

Det, som ifølge myndighederne kendetegner en radikaliseret person, er politiske holdninger.

Hvis man følger guiden fra kommunerne, er det ikke voldelige handlinger, man skal se efter. Det er derimod følgende holdninger og tanker:

- En forenklet dem/os tankegang
- En længsel tilbage til et mere "rent", "ordnet" eller "retfærdigt" samfund
- En tydelig selvforsvars-retorik
- Idealisering af direkte handling: "Derfor må vi forsvare os", "Vi er under angreb" osv.
- Foragt for diskussion og kon-

sensus

- Intolerance for andres synspunkter

Ring straks!

Disse retningslinjer får os selvfølgelig straks til at ringe til den nationale hotline. De har tlf. nr. 4174 9090.

"Hallo er det den nationale hotline?"

"Ja det er det. Hvad er din bekymring, vi er lutter øre?"

"Jo, jeg har faktisk to personer, som jeg er dybt bekymrede for. De opfylder alle kriterierne for radikaliserings."

"Nå, det lyder spændende. Lad os få deres navne."

"Tak det er jeg virkelig glad for. Den første er Pia Kjærsgaard. Efter hendes udtalelse i Folketingssalen, hvor hun sagde, at islam ikke er en religion, men en terrororganisation, har jeg virkelig været bekymret for hendes holdninger og niveau af radikaliserings."

"Øh, den form for anmeldelser tager vi desværre ikke imod. Hun er jo formand for det danske folketings."

"Nå, øv, men den anden er også meget radikaliseret. Inger Støjberg, som tydeligt har en "dem og os" tilgang og lyver bevidst om forholdene for flygtningene i teltlejrene. Også

hun lever op til alle jeres kriterier for at være radikaliseret. Jeg håber virkelig, du kan være med til at hjælpe!"

"De personer, som du netop har anmeldt, er jo de selvsamme personer, som står bag denne hotline. Det er dem, som har strikket uddannelsen i anti-radikaliserings sammen. Det er jo deres kampagne. Dem kan du ikke anmelde!"

Det, vi leder efter, er unge mænd, som selvfølgelig skal være muslimer. Når du har fundet sådan én, kan du ringe tilbage – så skal vi nok sætte det helt store apparat i gang!"

Eftertanke

Nej, selvfølgelig ved du som frontarbejder godt, at du ikke skal skyde mod magten. Især ikke hvis du har dit job kært.

Den udvikling, som et flertal i folketings har sat i gang, er bekymrende. PET skal ikke omdanne velfærdsarbejderne til politiske stikkere.

Det er på tide at sige stop og rette søgelyset mod de ægte terrorister. Nemlig dem, der er ved at bruge 35 milliarder på nye kampfly.

Forfatteren arbejder som frontarbejder inden for det sociale område. Navnet er opdigtet, men det rigtige navn er redaktionen bekendt.

"SF må være Danmarks mest overflødig parti"

I forbindelse med SF's landsmøde skruede formand Dyhr kraftigt op for den DF-inspirerede retorik.

Hun talte bl.a. for at fratage ikke-vestlige kvinder kontanthjælp og udråbte dele af islam og asylansøgerne til "nutidens største trussel".

I Politiken 19. april gav politisk kommentator Brian Esbensen SF tørt på:

"At udråbe flygtningestrømme og radikal islam til 'tidens største trussel' i en kontekst, hvor flere europæiske demokratier degenererer indefra, hvor Trump har en reel mulighed for at blive præsident i USA, hvor det lige er blevet afsløret, at verdens rige skjuler 39.000.000.000 i skattely, og hvor klimakatastrofen er manifest og mere omfattende end selv pessimisterne forudsagde, er simpelthen vanvittigt.

SF kunne have gået forrest i kampen for et helt andet og mere solidarisk og bæredygtigt samfund, men i stedet forfalder man til at tale dels indbildte dels overdrevne problemer op i en desperat kamp for at undgå det, der ironisk nok – og forhåbentligt – bliver udfaldet af den skarpe højredrejning: vælgerfrafald og exit fra Folketinget.

Fremtiden, uanset hvor meget højrefløjen og andre reaktionære hopper og danser, er multikulturel.

Inden for den ramme er det venstrefløjens opgave at arbejde for fredelig sameksistens, økonomisk lighed, religionsfrihed og frihed til slet ikke at have nogen religion, solidaritet, grøn omstilling og bæredygtighed. I den ligning må SF være Danmarks mest overflødig parti."

Vel skrevet, Brian Esbensen – og skam over SF for at traske i højrefløjens fodspor.

Det sker i Racismefri By – Odense for mangfoldighed

12. maj deltager vi i Velfærdsalliancens demonstration, som starter kl. 17 på Odense Rådhus.

21. maj er vi medarrangør af From Street To School's kulturarrangement på Syddansk Universitet som samler ind til afghanske gadebørn. Se mere på: facebook.com/events/115701775502122/

27.-29. maj deltager vi i Havnekulturfestivalen, hvor vi har en bod i DiverCity-teltet alle 3 dage.

Vi arrangerer, sammen med kulturforeningen OPSAK, en multikulturel fællesdans, som afslutter hele festivalen søndag kl. 16-17.

Kontakt Racismefri By – Odense for mangfoldighed på: facebook.com/mangfoldigodense eller racismefribyodense.dk

International Socialism 150

International Socialism er det teoretiske tidsskrift for vores britiske søsterorganisation, Socialist Workers Party.

I det nye nummer analyserer Nicholas De Genova flygtningekrisen og de europæiske landes forsøg på kontrol. Han argumenterer for, at socialister må kæmpe for bevægelsesfrihed og mod alle nationalstatsgrænser.

Desuden artikler af Megan Trudell om de amerikanske præsidentkandidater Sanders og Trump og landets arbejderklasse. Andy Brown skriver om højredrejningen hos det spanske venstrefløjsparti Podemos, som i mange lande er blevet set som et forbillede. Og meget mere – i alt 224 sider.

Artiklerne kan læses på isj.org.uk, og tidsskriftet kan købes hos Forlaget Modstand på modstand.org for 70 kr.

Socialister og nationalstaten

Ideen om, at verden og verdens befolkning "naturligt" er opdelt i lande og nationer, er temmelig rodfæstet hos de fleste.

Af Konni Nørlem, foto Freedom House, flickr

Men det er kun omkring 200 år siden, at de første nationalstater blev etableret. Inden da herskede enevældige konger, kejsere og fyrster over Europa, som på det tidspunkt kan sammenlignes med et kludetæppe af mange forskellige kulturelle og sproglige variationer og dialekter.

Frederik den 6. var f.eks. konge for et område der, udover det nuværende Danmark, omfattede Norge, Grønland, Færøerne, Island, Holsten, Slesvig og de Vestindiske øer. Dengang var definitionen på fædrelandskærlighed, at man var en loyal undersåt og en nyttig borger.

Menneskeskabt

Nationalstaten er en social konstruktion, dvs. menneskeskabt. I de borgerlige revolutioner, der foregik i Europa i midten af 1800-tallet, spillede ideen om nation og nationalstat en stor rolle.

Under det nationale banner og med kravet om borgerligt demokrati kunne den nye kapitalistklasse, borgerskabet, mobilisere bønder og fattige landarbejdere i deres kamp mod adel, lavsvæsen og enevældige konger og kejsere.

Idemæssigt hentede borgerskabet inspiration fra 1700-tallets oplysningsfilosoffer. En af dem var filosofen Johann Gottfried Herder, som voksede op i det daværende Preussen. Han var optaget af folkets kultur og i opposition til overklassens finkultur.

"Folkekultur"

Ifølge Herder havde alle mennesker en kultur. Bønderne og de fattige besad en kultur i form af sprog, mad, klædedragt, byggestil m.m.

Opgaven var ifølge Herder at indsamle og beskrive denne "folkekultur", som han mente var udtryk for de sande og virkelige værdier. Og som hvilede på et

fællesskab, der havde eksisteret i mange hundrede år.

Det er også i denne periode, at man tager rundt og nedskriver de mundtligt overleverede fortællinger og opfinder genren "folkeeventyr". Mest kendt er nok Brdr. Grimms eventyr.

Et folkets fælles sprog, kultur og historie var hovedingredienserne i den nationalromantiske fortælling, som udfoldede sig inden for filosofi, litteratur, digtning og malerkunst i de første 2/3 af 1800-tallet.

Flede steder blev der opfundet nye "nationale" sprog, fx nynorsk. De fleste steder blev det dominerende sprog gjort til det "nationale" – og påtvunget alle andre.

Herhjemme var især Grundtvig inspireret af Herders tanker og omsatte dem til folke-oplysnings-tanken og højskolebevægelse.

Nationalstat og kapitalisme

Ideen om nationalstaten var mest

ideologisk fernis over de reelle drivkræfter i de borgerlige revolutioner.

Den fremvoksende kapitalistklasse havde behov for at sprænge de stramme økonomiske og politiske begrænsninger, som enevælden udgjorde. Den var en hæmsko for industrialisering og udviklingen af en kapitalistisk markedøkonomi.

Retten til frit at kunne etablere virksomhed og fri handel var en forudsætning for etablering af og ekspansion af den kapitalistiske produktionsmåde. Her var og er nationalstaten en yderst hensigtsmæssig politisk organisering af samfundet for kapitalistklassen.

Den forsvarer den private ejendomsret, den forsvarer hjemlige markeder, den agerer imperialistisk for at skaffe råstoffer og nye markeder. Og den leverer ideologi til at legitimere ulighed og til at camouflere klasse modsætninger.

Venstrefløjen og nationalstaten

I Det kommunistiske Manifest fra 1848 forholder Karl Marx og Friedrich Engels sig til det nationale spørgsmål:

Arbejderne har ikke noget fædreland. Man kan ikke tage fra dem, hvad de ikke har. Da proletariatet først må erobre det politiske herredømme, hæve sig op til national klasse, konstituere sig selv som nation, er det altså selv nationalt, selv om det er i en helt anden betydning end den borgerlige.

Fejlagtigt mener Socialdemokratiet, SF og dele af Enhedslisten, at arbejderklassen allerede har erobret det politiske herredømme i form af "velfærdsstaten".

Kampen for et socialistisk samfund er på denne måde reduceret til en kamp for "den nordiske velfærdsmodel" og hermed blot et alternativt kapitalistisk og nationalistisk perspektiv.

Klassesammenhold

Klassekampen både udspiller sig på en national og en mere global scene. Magthaverne har travlt med at bygge mure og skabe splid og puste til nationalismens bål for at redde deres egen røv.

Vi skal argumentere for og kæmpe for solidaritet, klassesammenhold, på tværs af grænser og på tværs af etniske skillelinjer.

Sammen med andre skal vi kæmpe mod forringelser og for forbedringer inden for den nationale ramme. Men samtidig insisterer vi på, at hvis man har et perspektiv om socialisme, så må den være international og sprænge den nationale ramme.

International socialisme

Ingen af de enorme problemer i verden kan løses inden for nationalstaternes grænser: Krisen, krige, flygtningestrømme, fattigdom, miljøforurening, global opvarmning – bare for at nævne nogle af de mest iøjnefaldende.

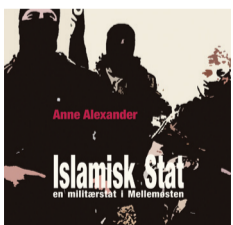
Og de kan ikke løses inden for et kapitalistisk system, hvor hver enkelt kapitalist gør, hvad der passer ham, for at klare sig i konkurrence-ræset.

Nationalstaterne er i sig selv en del af problemet, da de bliver brugt til at fastholde markedøkonomien og adskillelsen af den økonomiske og politiske magt, som er en forudsætning for den kapitalistiske produktionsmåde.

Og den nationale ideologi tjener til at legitimere ulighed mellem rige og fattige. Den camouflerer, at det store flertal af lønarbejdere og fattigrøve har fælles interesser i at skabe en verden uden udbytning og undertrykkelse.

Præcis som da nationalstaten opstod, og industrialiseringen tog fart, i 1800-tallet, må arbejderklassen også i dag stå sammen og organisere sig internationalt for at forsvare sig mod udbytning og undertrykkelse.

Proletarer i alle lande, foren jer!

Anne Alexander: Islamisk Stat – en militærstat i Mellemøsten
Om Islamisk Stats opståen pga. Irak-krigen, kontrarevolutionen i Mellemøsten og grupper som Det Muslimske Broderskabs krise. 100 s., 20 kr.
Køb den 1. maj i IS/U's boder i Aarhus, Odense og i Fælledparken i København eller i Solidaritetets bod samme sted.

Memet Uludag og John Molyneux: Racisme og islamofobi
Om islamofobi som racisme og om fejlanalyser, der har svækket venstrefløjens kamp mod højrefløjens vækst. 14 s., 20 kr.

Chris Harman: Revolution i det 21. århundrede
Om alternativet til det nuværende system og hvordan vi bekæmper kapitalens og staternes magt. 120 s., 60 kr.

Sameh Naguib: Den egyptiske revolution
Øjenvidneberetning fra 2011-revolutionen og analyse af de forskellige politiske kræfters rolle. 52 sider, 30 kr.

Alex Callinicos: Arbejdermagt
Arbejderråd i historien og som alternativ til det nuværende borgerlige demokrati. 34 s., 30 kr. Find flere titler hos Forlaget Modstand.org

Bøger fra Modstand.org

The Black Panthers: Vanguard of the Revolution:

EN FILM OM VREDE, HÅB OG OPRØR

Filmen "The Black Panthers" fortæller en historie om vrede, håb, oprør, politisering og klassekamp i USA's anspændte 1960'ere.

Af Stig Bohn Olsen

The Black Panthers: Vanguard of the Revolution er en dokumentarfilm om The Black Panther Party's opblomstring, storhedstid og fald.

Deres historie starter i 1966 i Oakland, Californien, hvor de bliver oprettet som et værn mod den daglige og massive politichikane imod sorte.

Grundlæggeren Huey Newton forklarer deres navn til pressen: En panter angriber ikke, men du skal ikke være i tvivl om, at den har tænkt sig at forsvare sig.

De bliver en landsdækkende sensation og spreder sig som en steppebrand. Inden der

er gået et år, har organisationen forvandlet sig til et revolutionært parti med afdelinger i alle større amerikanske byer og internationale allierede.

Black Power er et fænomen. Der bliver oprettet såkaldte "survival programs", blandt andet gratis sundhedsklinikker og gratis morgenmad for børn.

Den herskende klasse slår igen

Den herskende klasse finder det bekymrende, at panternes antiautoritære linje, især mod politiet, finder bred opbakning på tværs af befolkningsgrupper. J. Edgar Hoovers FBI sætter alt ind på at infiltrere og underminere dem.

Blandt FBI's taktikker var at presse arresterede medlemmer til at blive informanter og forsøge at så splid mellem ledende figurer. Politirazziaer og massearrestationer bliver hverdag for panterne.

Fred Hampton, den karismatiske formand for Chicago-afdelingen, der havde held med at forbinde sig til arbejderklassens kampe generelt, blev ligefrem likvideret af politiet. Folk tør ikke længere tilslutte sig partiet, og der opstår uenigheder i lederskabet om hvilken retning, partiet skal gå.

I slut-70'erne er partiet degenereret til en personlighedskult omkring en paranoid, utilregnelig og angiveligt stofmisbrugende Huey Newton.

Nyhedsoptagelser og fotografier, i samspil med interviews med tidligere Black Panther-medlemmer, polititjente og FBI agenter, bringer virkelig de turbulente år til live.

Filmen fortæller om en vigtig strømning i den amerikanske modkulturelle guldalder og viser et gribende portræt af en politisk bevægelse, der satte sit tydelige mærke på historien.

Arbejderhistoriefestival 2016 – godbidder for socialistere

Arbejderhistoriefestival 2016 giver en oplagt mulighed for socialistere til at blive klogere på arbejderbevægelsens historie og tidligere generationers kamperfaringer.

Af Lars Henrik Carlskov

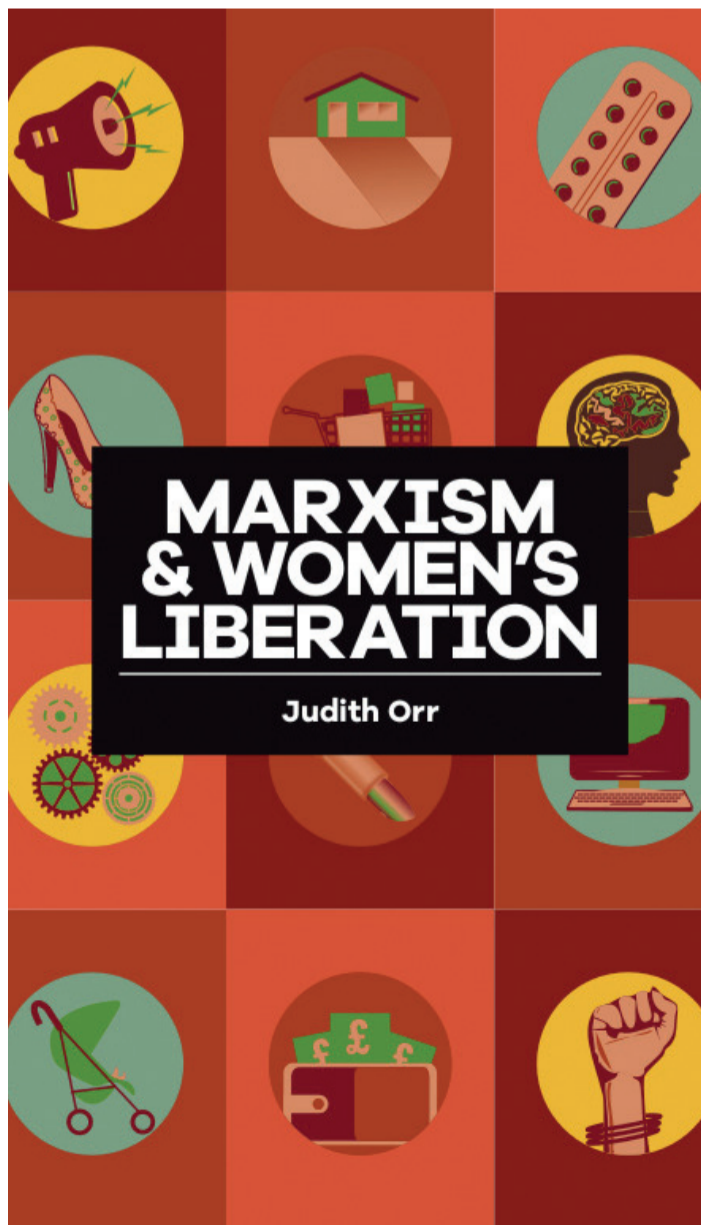
Her er der fx foredrag om den revolutionære socialist Clara Zetkin, Påskestrejkerne 1985, Økonomisk Demokrati (ØD), fagbevægelsen under den kolde krig, Chile-kuppet 1973, tjenestepigernes kampe, frivillige under den spanske borgerkrig og elev- og studentoprør i Danmark.

Desuden bl.a. paneldebat om "Vækst, klima og venstrefløj" og bogmarked.

Arrangør er Selskabet til Forskning i Arbejderbevægelsens Historie, der bl.a. udgiver det glimrende tidsskrift Arbejderhistorie og bøger om samme emne.

21. maj kl. 9-17, Arbejdermuseet & Arbejderbevægelsens Bibliotek og Arkiv, Rømersgade 22, 1362 København K. For yderligere information, find Arbejderhistoriefestival 2016 på Facebook.

Judith Orr: Marxism and women's liberation

Som titlen afslører, handler denne bog om kvindeundertrykkelse og kampen mod den. Den er vildt dejlig at læse og et must for socialistere og kvindekvæmpere over en kam.

Af Anne A. Lange

Judith Orr er en erfaren marxist, hvilket bogen bærer præg af i sin meget sikre gennemgang af de grundlæggende, marxistiske argumenter om kvindefrigørelse.

Den er proppet med statistisk, historiske erfaringer, grelle, nutidige eksempler på sexismen og vidunderlige, nutidige eksempler på folk, der kæmper imod.

Til at begynde med får vi nogle skræmmende eksempler på, hvordan kvindeundertrykkelse ser ud i dag. Hvordan kvinder på verdensplan er voldsomt overrepræsenteret i fattigdom, analfabetisme og voldelige og seksuelle overfald.

Det berømte *glass ceiling* er meget virkeligt, både økonomisk og politisk: Blandt ejerne af de 100 største virksomheder er der flere mænd, end der er kvinder. Og blandt den tidligere engelske borgerlige regerings medlemmer var der flere millionærer end kvinder.

Men som Orr skriver, kunne man sagtens bruge en hel bog bare på at beskrive kvindeundertrykkelse.

Hun stiller i stedet to spørgsmål: Hvorfor er over halvdelen af jordens befolkning stadig undertrykt og diskrimineret imod på baggrund af deres køn? Og hvordan kan vi

bekæmpe denne undertrykkelse?

Det er de centrale spørgsmål, som Orr argumenterer for, bedst kan besvares vha. marxismen.

Klasse

At forstå kvindeundertrykkelse fra et marxistisk ståsted, handler ikke om at reducere forståelsen til noget rent økonomisk.

Mange ikke-marxistiske feminister eller antisexister vil sige, at marxismen "mangler" feminisme for at forstå undertrykkelse, da marxisme kun handler om økonomi og klasse.

Men i virkeligheden giver klasseforståelsen en dybere forståelse af undertrykkelsen.

Det er sandt, at sexismen bevæger sig på tværs af klasser, men man kommer ikke udenom, at splittelsen mellem kønnene (ligesom splittelse mellem forskellige hudfarver, religioner eller seksuelle præferencer) er til gavn for den herskende klasse – også kvinderne i den.

Kvindeundertrykkelsen er i klassesammenhæng et middel – ikke målet i sig selv.

I den marxistiske forståelse af kvindeundertrykkelse har forståelsen af familien en vigtig position.

Orr argumenterer ikke for total ophævelse af familien, som vi kender den, men giver en grundig forklaring på, hvordan familien kan give gratis økonomisk og ideologisk reproduktion. Staten sparer milliarder på at lade familien (ofte kvinder) tage sig af børneopdragelse, sygepasning, ældrepleje osv.

Ikke kun ideer

Med en marxistisk forståelse af kvindeundertrykkelse kommer der også automatisk en kritik af det, man kunne kalde den "kulturelle feminisme". Den, der især fokuserer på personlige forhold, symboler, sprog.

Det er rigtigt, at vi skal bekæmpe sexistiske ideer, men ideerne skaber ikke undertrykkelsen i sig selv.

Marxister argumenterer for, at sexistiske ideer kommer ud af et undertrykkende samfund, og vi kan ikke nøjes med at bekæmpe ideerne.

Ideen er selvfølgelig vigtige for at opretholde og retfærdiggøre undertrykkelsen. Men ved først og fremmest at angribe sexistiske ideer, bliver problemet mere et spørgsmål om opførsel, hvordan vi taler, og ikke mindst, de personer, der udtrykker de sexistiske ideer.

I stedet argumenterer hun for, at vi kan vinde denne kamp som klasse. Både fordi det er her, undertrykkelsen virkelig kan mærkes, og især fordi det er som klasse, vi har magt til at bekæmpe det undertrykkende system og skabe noget nyt og bedre.

Orr skriver på et tidspunkt at hun med bogen gerne vil hylde dem, der tidligere har kæmpet, men med det formål at inspirere læseren til at fortsætte kampen.

Det har hun helt sikkert gjort – og jeg håber, at mange vil læse den og lade sig inspirere.

Judith Orr: *Marxism and Women's liberation*
263 sider, Bookmarks Publications
120,- kr. på modstand.org

Her står ISU

Krisen

Ingen tror længere på, at den økonomiske verdenskrise snart er overstået. Det har sat en ny og langt mere alvorlig dagsorden både for magthaverne og for alle os andre.

Magthaverne – ”de 1%” – slås indbyrdes. De kæmper for deres magt og privilegier.

Danske kapitalisters svar er at få danske arbejdere til at betale for krisen med lønnedgang og angreb på velfærd og solidaritet. Europæiske kapitalisters svar er at få europæiske arbejdere til at betale. Amerikanske ... osv.

Det virker bare ikke. Den enkelte virksomhed – eller den enkelte stat – får måske en kortvarig fordel. Men når alle skærer ned, bliver konkurrencen bare endnu hårdere.

Krisen er blevet en systemkrise – og dermed en politisk krise.

Modstand

Selv om deres ”krise-medicin” ikke virker, så rammer den hårdt for os andre. Verden over angriber magthaverne uddannelse, løn- og arbejdsforhold, pensioner osv. – samtidig med at arbejdsløsheden vokser.

Det sker, uanset om der er borgerlige eller socialdemokratiske politikere på taburetterne.

Den samme krise, der nogle steder får folk til at dukke nakken, får andre steder millioner til at protestere, demonstrere eller strejke.

Socialister gør en forskel

Valget i 2011 lærte os, at forandringen ikke kommer fra en ”rød” regering. Den har, ligesom de fleste faglige ledere, accepteret kapitalismens nedskærings-logik. Håbet om forandring kommer fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over.

Socialister er aktive i bevægelserne, fordi flere skal være aktive, men også for at give dem retning.

Når nogen siger, at vi først og fremmest skal forhandle med magthaverne, siger vi, at vi skal starte med at opbygge modstanden fra neden.

Når nogen siger, at bevægelsen mest handler om enkeltspørgsmål, så siger vi, at modstanden mod krig, global opvarmning, racisme og undertrykkelse hænger sammen.

Flere organiserede socialister betyder, at vi kan gøre bevægelserne stærkere.

Socialisme eller barbari

Den økonomiske krise er en systemkrise. Den betyder bl.a., at ingen griber ind over for klimakrisen, der truer liv og velfærd for milliarder af mennesker.

Under krisen spredes racismens gift. Og krisen gør risikoen større for, at krigen i Irak, Afghanistan og Libyen blot er forvarslere om endnu flere – og større – krige. Som det skete efter krisen i 30’erne.

Vi står ved en historisk korsvej: Vi kan lade kapitalismen fortsætte og opleve et barbarisk rædsels-scenarie for os selv og vore efterkommere.

Eller vi kan følge inspirationen fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over. Vi kan sige nej til at betale for krisen og begynde at bygge modstand fra neden.

Masseprotesten betyder, at millioner vil begynde at diskutere, hvad alternativet er til deres fallerede system. Internationale Socialister/ISU mener, at verden er rig nok til, at alle kan få nok, hvis arbejdere, studerende og pensionister overtog samfundet. Hvis vi demokratisk og kollektivt besluttede, hvad der skal produceres og hvordan, kunne vi skabe en verden for alles behov og ikke kun elitens.

Vi kalder det socialisme – og vi synes det er værd at slås for.

Vil du være med? Vi har brug for dig, og du har brug for os, hvis vi skal skabe en anden verden!

Lenin og Luxemburg: Det er ikke enten-eller

Enhedslisten-strateg bag ny bog om den fremtrædende marxistiske teoretiker og revolutionære leder Rosa Luxemburg.

Af Lars Henrik Carlskov

Forfatteren er Per Clausen, fhv. formand for partiets folketingsgruppe og nuværende byrådsmedlem i Aalborg, der supplerer sin gennemgang af Luxemburgs liv og værk med personlige anekdoter.

Desværre mest med polemiske udfald mod andre dele af venstrefløjen, der sjældent sættes navn på, hvorfor det mest minder om skygeboksning.

Per gentager Luxemburgs kritik fra 1904 af Lenins ”ultra-centralistiske” partiteori, men overser bl.a. Hal Drapers påvisning af den som en fejludlægning af Lenins synspunkter.

Paul Le Blanc har desuden vist, at det socialdemokratiske parti i Polen-Litauen (hvis ledelse Luxemburg var et fremtrædende medlem af) ikke var mindre ”centralistisk” end Lenins bolsjevikker. I begge tilfælde fordi partierne måtte arbejde illegalt under det russiske zarregime.

”Rigtig linje findes ikke”

Det sås også, da Lenin efter 1905-revolutionen og dens langt bedre muligheder for at arbejde i åbenhed, talte for at ”åbne portene” for nye partimedlemmer.

Per fremstiller Luxemburg som ”spontanist”, men hun understregede netop i sin pjece om massestrejken, at socialister ikke med ”korslagte arme” skal vente på en revolutionær situation, men må give bevægelsen politisk ledelse for at sikre en sejrrig revolution.

Alligevel forsøger Per at bruge Luxemburg til et opgør med forestillingen om en ”korrekt” og ”for-

sert” politisk linje. Han hævder, at reformismen er noget, ”vi alle” er underlagt, men nævner ikke, at Luxemburg specifikt forbinder den med ”borgerlig parlamentarisme”.

Det stinkende lig

Der er al mulig grund til at læse eller genlæse Rosa Luxemburg i dag.

Langt klarere end f.eks. Lenin beskrev hun massestrejkens dynamik og dens rolle som forløber for en revolutionær opstand. Lige som hun leverede en uovertruffen analyse af reformismen, dvs. den traditionelle socialdemokratiske idé om, at man gradvist kan reformere kapitalisme til socialisme.

Men at se disse to giganter i arbejderbevægelsens historie som modsætninger giver ingen mening. Tværtimod supplerer de hinanden.

Per henviser til det tyske Socialdemokrati anno 1910 og erklærer

sig smigret over sammenligninger med Enhedslisten.

Men han glemmer, for det første, at Luxemburg få år senere karakteriserede det som ”et stinkende lig”, især på grund af dets støtte til den imperialistiske 1. verdenskrig.

For det andet glemmer han, at da revolutionen kom – i både Rusland og Tyskland – så havde en Lenin en organisation, der kunne levere det politiske lederskab, både Luxemburg og Lenin mente var nødvendigt for at vinde.

Det havde Luxemburg ikke i den tyske revolution. Det betød både revolutionens nederlag – og at Luxemburg og mange af hendes kampfæller blev dræbt. Det er den vigtigste lære for socialister i dag.

*Per Clausen: Rosa Luxemburg
Forlaget Solidaritet, 70 sider, 20 kr.*

@Det er her det sker

Møderne er åbne for alle interesserede.

Møde-emnerne kan ændre sig i løbet af avisens udgivelsesperiode. Se de seneste opdateringer på socialister.dk/moeder

København

Mødes kl. 19.00 i Christianshavns Beboerhus, Dronningensgade 34. Kontakt Anders, 3035 4256, for mere info.
Torsdag 12.5: Hvem er internationale Socialister?
Torsdag 19.5: Arbejdermagt – vores svar mod kapitalismens magt
Torsdag 26.5: Racismens og nationalismens myter
Torsdag 2.6: 5 år efter de arabi-

ske revolutioner: Modstanden vokser igen

Odense

Mødes kl. 19.30 i Ungdomshuset, Nørregade 60. Kontakt Jens, 2426 8023, for mere info.
Torsdag 5.5: Socialistisk Arbejderavis – Køb den! Læs den! Sæl den!
Torsdag 12.5: Arbejderbevægelsen/massebevægelser i Danmark
Torsdag 19.5: Aktivisme i praksis
Torsdag 26.5: Antiracisme: Kultur som grund for racisme
Torsdag 2.6: Studiekreds: Ernest Mandel og senkapitalismen
Torsdag 9.6: Revolution I: Den russiske revolution 1917
Torsdag 16.6: Revolution II: Den

tyske revolution 1918-23
IS/U Odense på Facebook: [facebook.com/groups/703272553037371/](https://www.facebook.com/groups/703272553037371/)

Midtjylland

Kontakt Poul Erik, 2629 1341, eller landskontoret, 3535 7603, for info om møder og aktiviteter.

Århus

Mødes kl. 19.30 i Studenternes Hus, lokale 2.2, Nordre Ringgade 3. Kontakt Hans Erik, 6128 9615, for mere info.
Torsdag 12.5: Socialister og religion
Torsdag 26.5: Emne endnu ikke fastlagt
Torsdag 9.6: Emne endnu ikke

fastlagt
IS/U på facebook
Socialistisk Arbejderavis: [facebook.com/SocialistiskArbejderAvis](https://www.facebook.com/SocialistiskArbejderAvis)
Internationale Socialister/ISU: [facebook.com/groups/intsoc/](https://www.facebook.com/groups/intsoc/)

IS/U på facebook: [Socialistisk Arbejderavis: facebook.com/SocialistiskArbejderAvis](https://www.facebook.com/SocialistiskArbejderAvis)
[Internationale Socialister/ISU: facebook.com/groups/intsoc/](https://www.facebook.com/groups/intsoc/)

SANDERS' SUCCES VISER ET ANDET USA

Bag Sanders' succes i valgkampen finder vi et USA, der er blevet mere og mere ulige. Men også et USA, hvor mange er begyndt at sige Nej.

Af Anders Bæk Simonsen

Hans budskab, der vender sig mod bankerne og bossernes magt, for gratis uddannelse og sundhed, en bedre mindsteløn og imod racismens og homofobis splittelser, har begejstret millioner af USA's arbejdere og unge. Men hvad er der sket?

Først og fremmest har krisen betydet øget ulighed og forværing i levevilkårene for de fleste amerikanske arbejdere og unge.

En direktør tjener mere end 300 gange så meget som gennemsnitsamerikaneren. Mere end 46 millioner – hver 6. amerikaner – er fattige ifølge myndighedernes egne tal.

Krisen og dens forbindelse til Wall Streets spekulative gambling med amerikaneres økonomi,

ejendomme, jobs og deres bolig-gæld satte et nyt billede og en ny bevægelse på dagsordenen.

Occupy-bevægelsen indkapslede dette i vendingen "den ene procent mod de 99 procent".

Occupy gav et sprog for modstanden. Det er de håb og aspirationer, som findes i de senere års kampe, som har været med til at skabe den stærke bevægelse bag Sanders.

Bevægelserne i dag

Siden 2013 har lærerne i Chicago kæmpet for retten til organisering, løn og ansættelsesforhold og mod en skolereform med flere tests og længere skoledage. Efter 8 dages strejke vandt de en delvis sejr.

Nu er de igen i strejke. Det handler om finansiering af selve skolerne. Mange lærere er opsagt pga. delstatens underfinansiering af skolerne. Adskillige skoler har måttet lukke midt i skoleåret, da der ikke er midler til at holde dem kørende.

Før var det almindeligt, at de

enkelte skoler fundraisede for at få råd til f.eks. studieture. Nu er det for at få råd til at ansætte lærere. Forældre og flere og flere fagforeninger går med i lærernes kamp i Chicago.

Universitetsansatte og omsorgsarbejdere går med, da de står med præcis den samme underfinansiering. Fastfood-arbejderne, der for nyligt har vundet retten til en mindsteløn på 15 \$ i timen i Pennsylvania, New York og Californien, går også med i lærernes strejke.

Fight for 15

Fastfood-arbejderne strejkede 15. april under parolen "Fight for 15", hvor fastfood arbejdere nedlagde arbejdet for 15 dollars i timen i 300 byer i USA.

Det er den største nationale markering i kampen for de 15 dollars hidtil.

En lærer og faglig aktivist i Chicago fortalte, at sammenfaldet mellem strejker og solidariteten imellem de faglige grupper fik hende til at føle "at det var begyndelse på en generalstrejke. Det er ikke stort nok endnu, men der er en begyndende stemning."

Black lives Matter

Det er ikke kun i fagforeningerne at modstanden blomstrer. De sidste to år har "Black lives Matter" sat fokus på politivold og diskriminering af sorte, efter at politiet dræbte en ung afro-amerikansk

mand i Baltimore.

Det har fået store dele af de fattige sorte områder på gaden og har skærpet diskussionerne om race, politi, fattigdom og ulighed i dagens USA.

Desuden har modstanden mod fracking og olieferledning Keystone XL, der skulle transportere olie fra Canada til det sydlige USA i Texas involveret tusindvis af mennesker i utallige lokale protester ud over hele landet.

Sanders og klasse

Tilsammen er alle disse bevægelser ikke blot udtryk for vrede og frustration over et system, der ikke virker.

Endnu vigtigere: De er udtryk for, at det er muligt at vinde, og at det er værd at kæmpe for en anden og bedre verden.

Det ser man især ved, at det i høj grad er ungdommen, der har stemt på Sanders (hele 81 procent af 18-29 årige stemte på ham i Michigan).

Flere undersøgelser viser, at unge stiller sig langt mere positive over for "socialisme" – i modsætning til "kapitalisme" – og er meget kritiske over for virksomhedernes magt.

I alle de store fagforeninger hvor medlemmer har kunnet bestemme, hvem man anbefaler som kandidat, er valget endt på Sanders. I dem, hvor ledelsen peger på kandidaten, har man valgt Hillary Clinton.

Sanders har indtil nu fået opbakning fra fire nationale- og over 80 lokale fagforeninger. Nogle af de lokale har trodset deres nationale lederskab og endt med at støtte Sanders.

Mike Henneberry fra fødevarerarbejdernes fagforening i North Carolina fortæller: "For os var det ikke en svær beslutning. Sammenlign en person som har støttet arbejdere, siden han var borgmester i Burlington, med én som har været med i Wallmarts bestyrelse."

I New York var Sanders ude og tale med de strejkende telearbejdere fra Verizon. Her er 40.000 gået i tidsubegrænset strejke over bl.a. fyringer og lønnedgang. To vælgermøder i New York samlede henholdsvis 27.000 og 28.000 tusinde deltagere.

Siger tingene, som de er

En deltager på det ene vælgermøde fortalte:

"Det var fantastisk! Al den energi og den positive stemning. Vi kan ikke fortsætte med et samfund, hvor så få ejer så meget. Det skal laves om.

Jeg er vild med, hvad Bernie siger, fordi det er så sjældent, at nogen står op og siger tingene, som de er. Før denne kampagne tænkte jeg ikke om mig selv, at jeg var socialist. Men det gør jeg nu. Og jeg vil vide mere."

Bernies pludselige succes afspejler altså dybere og mere grundlæggende forandringer hos de amerikanske masser.

Bernies kampagne samler disse i en bevægelse for hans kandidatur – spørgsmålet bliver hvilken bevægelse, der vil stå tilbage, uanset hvem der bliver præsident.

120.000 demonstrerer for gratis uddannelse i Chile

Da op mod 120.000 elever og studerende den 21. april protesterede i Chiles hovedstad Santiago for at presse regeringen til at gøre videregående uddannelser gratis, førte det til voldelige sammenstød med politiets specialstyrker.

Af Nis Hejlskov i Chile, foto: Luis Gustavo Zamudio, flickr.com

Under pres fra de massive studentprotester, som brød ud i 2011, skrev Chiles socialistiske præsident Michelle Bachelet sidste år under på gratis universitetsuddannelse.

Men ifølge de 120.000 demonstranter er Bachelets reform for langsom, og indtil videre er det da også kun 14 pct. af de studerende, som ikke skal betale studieafgift som følge af reformen.

Talsperson for Gymnasieelevernes Sammenslutning, Jose Corona, sagde: "Det virker, som om Uddannelsesministeriet kun lytter under strejker og demonstrationer."

Chiles Studenterforbund CONFECH opfordrer efter den massive demonstration 21. april de studerende til at gå på gaden igen 11. maj.

Carlos Vergara, talsperson for CONFECH: "Lad os fra gaden kæmpe sammen med andre politiske aktører for at skabe en reform af det videregående uddannelsessystem, som reelt forandrer virkeligheden på vores uddannelser."

De studerende i Chile forsøger således at alliere sig med andre dele af samfundet. De ved, at de ikke kan vinde alene.

INGEN STØTTE TIL CLINTON

Sanders har sagt, at hvis han taber, så vil han opfordre til at støtte Clinton.

Det vil være en forfærdelig afledning af den oprørske bevægelse ind i en blindgyde af det pro-kapitalistiske, pro-imperialistiske Demokratiske establishment.

Men flere og flere, der er vrede over Clinton-lejrens angreb på Sanders, siger, at for dem er det "Bernie eller ingenting" – at de ikke vil støtte Clinton. Det er en positiv udvikling.

De seneste uger har understreget potentialet for forandring i USA – Verizon-strejken, Democracy Spring-bevægelsen, de store rallies for Sanders. De, der er begejstrede over en sådan udvikling, er nødt til at bryde med Demokraterne.

Socialisme for begyndere

Massestrejken

Et helt afgørende spørgsmål for alle, der vil en verden uden udbytning, undertrykkelse og krig, er, hvordan det kan lade sig gøre. Kan det store flertal både ændre sig selv og deres omgivelser, dvs. tage magten over deres eget liv og organisere et demokratisk og socialt retfærdigt samfund?

Af Hans Erik Madsen, foto: Mette Kramer Kristensen

Det er vi mange, som forbinder med ægte socialisme. Massestrejkens opståen, udvikling og potentiale – bevidstheds- og magtmæssigt kan give centrale forklaringer på ovenstående spørgsmål.

For 100 år siden udarbejdede Rosa Luxemburg den første seriøse marxistiske afhandling om massestrejker.

1905

I sin pjece Massestrejke, parti og fagforeninger undersøgte hun arbejdskampene i 1905 i Rusland og påviste, at massestrejker var blevet et centralt element i den revolutionære mobilisering af arbejderne.

Massestrejkerne i Rusland nedbrød skellet mellem politiske og økonomiske kampe. Ikke blot kunne økonomiske strejker smelte sammen hurtigt og rejse politiske krav – omvendt kunne kampe for politiske krav også udløse bølger af økonomiske strejker. Begge metoder kunne trække nye grupper med i

kollektive kampe.

Bevægelsen i Rusland var præget af organisatorisk kreativitet. Arbejderne forenede sig og dannede nye organisationer, fra fagforeninger til politiske klubber – og selvfølgelig arbejdsrådene (på russisk benævnes de "sovjetter").

Aktivistiske dannede nye netværk. Nyfunden solidaritet undergravede gamle splittelser – mellem faggrupper, køn, etniske grupper og så videre.

"Det mest værdifulde," skrev Luxemburg, "ved denne skarpe revolutionære op- og nedadgående bølge – fordi det er blivende – er dens åndelige nedslag: proletarietets springvise intellektuelle, kulturelle vækst."

En anden verden

Massestrejken fremkaldte en ny følelse af værdighed og gjorde det muligt for millioner af mennesker at forestille sig en bedre verden som deres egen kollektive frembringelse.

For Luxemburg var massestrejken den afgørende kulturelle bro mellem den kapitalistiske nutid og den socialistiske fremtid. Den var det redskab, som millioner kunne organisere sig omkring i kampen for en anden verden, og som gjorde dem i stand til selv at tage kontrol.

Socialisme fra nedenu

Luxemburgs eminente pjece var mere end en analyse af

og hyldest til massestrejken. Den stillede også massestrejken op som et levende alternativ til de udslidte og konservative fagforeninger og socialdemokratiske partier i Europa.

Mens fagforeningerne på den ene side begrænsede arbejderne til økonomiske spørgsmål, sørgede de socialdemokratiske partier på den anden side for at holde politiske spørgsmål inden for snævre parlamentariske rammer.

Begge parter ignorerede de mange millioner, der ikke var organiseret fagligt eller politisk. Men massestrejken kunne overvinde disse begrænsninger.

Luxemburgs pjece er et af de store værker i den revolutionære socialistiske tradition. Den argumenterer for, at massestrejker kan føre til revolutionære forandringer, hvor arbejderklassen vinder økonomisk og politisk magt.

Dette er socialisme fra nedenu i modsætning til den reformistiske tradition i fagbevægelsen og de socialdemokratiske partier, der begrænser sig til at administrere inden for kapitalismens rammer.

Svagheder

Men pjecen har også sine svagheder. I sin hyldest til massestrejken udstyrede hun den næsten med for meget magt i kampen mod det faglige bureaukrati og de socialdemokratiske ledere.

Historien har vist, at hvis der ikke i arbejderklassen findes et stærkt netværk af revolutionære socialister – dvs. et politisk parti – som både kan skabe enheden i bevægelsen og modgå de reformistiske leders forsøg på at kvæle bevægelsen, så er sandsynligheden for, at massestrejken taber, stor.

Massestrejken i en dansk kontekst november 2011 kan virke fjern. Men revolutioner i en arabisk kontekst i 2010 var også fjerne, men kom! Revolutioner som har inspireret millioner af mennesker verden over.

Men det var samtidig revolutioner, som ikke kom ud af ingenting. De havde en forhistorie i den daglige klassekamp, hvor revolutionære arbejdere, studenter og intellektuelle ihærdig gennem tale og handling forsøgte at skabe modstand mod regimerne, og forsvare og forbedre levevilkårene.

Opgaven er den samme for revolutionære socialister overalt i verden. Grundstenene til succesfulde massestrejker lægges i den daglige klassekamp.

Genoptryk fra Socialistisk Arbejderavis nr. 314, november 2011

Læs Rosa Luxemburg: Massestrejke, parti og fagforeninger marxisme.dk/arkiv/luxembur/1906/masstrjke/

Socialistisk Arbejderavis

